

Laba diena

Šiandien – Mėnulio pilnatis. Saulė teka 5 val. 04 min., leisis 21 val. 28 min. Dienos ilgumas 16 val. 24 min.

Vardadieniai: šiandien – Alda, Aldas, Aldė, Aldis, Aldona, Aldonas, Alena, Elena, Elė, Ilona, Julė, Julija, Julita, Lėnė, Rita, rytoj – Deziderijus, Gertaras, Gertarė, Gertas, Gertautas, Gertautė, Gertys, Ivona, Kilmantas, Kilmantė, Kilmina, Kilminas, Kilminta, Kilmintė, Žydronė, Žydrūnas, Žydrūnė, penktadienį – Vena, Veneranda, Venė, Ventūra, Vilimantas, Vilimantė.

Gegužės 22 – Tarptautinė biologinės įvairovės diena.

Galia būti ir veikti

„O kas gi tu esi, Tėvyne, jei ne mes?“

Gegužės 17 d., minint 20-ąsias Lietuvos įstojimo į Europos Sąjungą ir NATO aljansą metines, Prienų Laisvės aikštėje suplevėsavo ES ir NATO vėliavos, o po iškilmingos vėliavų pakėlimo ceremonijos Prienų bendruomenė ir miesto svečiai buvo pakviesti į Prienų „Žiburio“ gimnazijoje vykusią konferenciją „O kas gi tu esi, Tėvyne, jei ne mes?“, kuria prasidėjo dešimt dienų trukiantis Prienų krašto šventė.

(Nukelta į 3 p.)

Prienų miesto šventė nestokos įspūdingų reginių

Gegužės 17 dieną prasidėjusi Prienų krašto šventė pakvietė į dešimties dienų programą, kurioje – gausu koncertų, parodų, literatūrinių skaitymų, edukacijų, žygių, muzikos ir šokio improvizacijų, sporto pramogų ir pilietiškumą, europietiškumą skatinančių renginių. Onutės Valkauskienės nuotraukoje – akrobatinio skraidymo grupės „ANBO“ šeštadienio vakaro skrydis virš Nemuno ir Prienų tilto, stebint baltai mėlynos vakarienes dalyviams ir susirinkusiems prieniečiams.

„Gyvenimas“
– laikraštis
Jums ir apie
Jus!

Aukščiausios rūšies pavasarinėmis kainomis

Akmens anglis – palaida ir fasuota.
Pjuvenų briketai – beržo, uosio.
Durpių briketai – didmaišiuose.
Medžio ir durpių granulės – fasuotos.
Atvežame.

GRASTA Tel. 8 687 36216
Kęstučio g. 97, Prienai

O kas, jeigu...?
Ar pakaktų
pagalvės ir
telefono žinutės?
2-4 p.

Naujosios Ūtos
seniūnijos
ataskaitiniame
susirinkime
2 p.

Prisiminimų
žvyrkelis:
trys istorijos
4-6 p.

Pensijos
didėja
greičiau nei
planuota
5 p.

„Atrasti naujų
skonių, įsigyti
laikui
nepavaldžių
daiktų...“
7 p.

Mums rūpi

Pakuonio kraštas: ar patrauklu jame auginti vaikus?

Pakuonio krašto gyventojai nėra abejingi tam, kas (ne)vyksta už jų sklypų ribos, šiuo požiūriu maloniai nustebino jų aktyvumas ir pasisakymai gegužės 16 dieną vykusiame seniūnijos ataskaitiniame susirinkime. Ir seniūnijos veiklos ataskaitą už 2023 metus paviešinęs seniūnas Antanas Keturakis, ir Prienų rajono savivaldybės atliktus bei planuojamus darbus pristatęs meras Alvydas Vaicekaskas sulaukė klausimų, pastabų ir prašymų, kai kuriomis temomis išsivystė diskusijos.

Ir kaime nori gyventi geriau ir patogiau

Kartos, jų vertybinės nuostatos kaimuose keičiasi, savo gyvenimus atokiau nuo miesto šurmulio kuriantys jauni žmonės aktyviai atstovauja savo interesams, kelia gyvenamosios vietovės problemas. Jiems neužtenka valdžios atstovų pažadų, nes nori gyventi šiandien, visavertiškai, jausti dabarties pilnatvę, kuri neatsiejama nuo išvystytos ir patogios infrastruktūros: apšviestų gatvių, patogių ir saugių kelių, sutvarkytų viešųjų erdvių, lygių galimybių su miesto gyventojais. Pastebėtus trūkumus, susikaupusius skaudulius jie drąsiai išsako atsakingiems asmenims, ne vien reikalauja konkrečių veiksmų ir atsakomybės, bet ir patys nori įsitraukti, prisidėti, dalyvauti, kad kampelis po kampelio jų gyvenamoji aplinka gražėtų.

Per 120 Pakuonio miestelio gyventojų parašę preliminarūs prašymus dėl nuotekų tinklų įrengimo, meras A. Vaicekaskas agitavo jungtis ir tuos, kurie sklypuose turi individualius nuotekų valymo įrenginius, nes, jo teigimu, nuotekų

išvežimas, į aplinką išleidžiamo valyto vandens tyrimai sertifikuotose laboratorijose kainuos brangiai ir taps nuolatiniu rūpesčiu. Žadėta, kad vamtynai bus nutiesti po keletą metų, gavus europinių lėšų. Pasak mero, daugiabučių gyventojai dar gali suskubti renovuoti pastatus, nes kiekvienais metais valstybės skiriama parama mažėja, keliama vis aukštesni energinės klasės reikalavimai.

(Nukelta į 5 p.)

Pakuonio seniūnijos seniūnas Antanas Keturakis pristatė 2023 metų veiklos ataskaitą, kėlė aktualius klausimus, pasidžiaugė aktyvia kultūrine ir bendruomenine veikla, rėmėjų pagalba.

„... Jau tavo pieva – mano atmintis“ (Just. Marcinkevičius)

Gyvenimą kuriame patys
Viešasis interesas

O kas, jeigu...? Ar pakaktų pagalvės ir telefono žinutės?

Prisiminimuose dar gyvi senelių pasakojimai, kaip Antrojo pasaulinio karo metais, atsidūrę tarp dviejų priešiško frontų, jie slapstėsi nuo susišaudymų. Tuomet vienintelė jiems saugi priedanga nakties metu, kai rusų ir vokiečių kareiviai atidengdavo ugnį, buvo atokiau nuo sodybos, kalnelyje, iškastos duobės bulvėms laikyti – jų angą užkišdavo stora pūkine pagalve... Praėjo dešimtmečiai be karo, ankstesnės kartos patirtus išgyvenimus ir instinktus, kaip saugotis, nusinešė su savimi. Įvykiai Ukrainoje, civilių gyventojų, vaikų žūtys vėl paskatino diskusijas, ar Lietuvos gyventojai būtų tinkamai informuoti ir apsaugoti ekstremalių situacijų, karo metu, apšaudant teritoriją, išplieskus oro ar sausumos mūšiams.

Gyventojų perspėjimo informacija – iš įvairių šaltinių

Kalbinti gyventojai, ypač vyresnio amžiaus, sako, kad jiems trūksta informacijos ir praktinio parengtumo, tikslų nurodymų, ką prirėkus reikėtų daryti, kaip elgtis, kur bėgti ir slėptis. Ne visi žino, kokių būdu savo miestelyje, kaime, atokiame vienkiamyje būtų perspėti apie kilusią ekstremalią situaciją ir karines grėsmes.

Klausimus, susijusius su gyventojų perspėjimu, saugumu, evakuacija žiniasklaidos atstovai kėlė susitikime su Prienų rajono karo komendantūros atstovais. Karo komendantė mjr. **Birutė Krasavinienė** išreiškė pasitikėjimą Prienų rajono savivaldybėje veikiančiu Ekstremaliųjų situacijų operacijų valdymo centru, kuriam priklauso visų strategiškai svarbių institucijų vadovai. Ji patikino, jog neseniai vykusių pratybų metu buvo pasidalintos funkcijos, kas ir už ką būtų atsakingas karo atveju, modeliuotos tam tikros situacijos, aptarti gyventojų informavimo, evakuacijos ir kiti susiję klausimai. Karo komendantė pabrėžė, kad, kilus pavojui, gyventojai pirmiausia apie tai būtų informuoti perspėjimo

ir informavimo sistemos GPIS trumposiomis žinutėmis į mobiliuosius telefonus, per televiziją ir radiją.

Prienų rajono savivaldybės administracijos Bendrojo skyriaus patarėja **Džiuginta Mikalauskienė**, atliekanti savivaldybės parengties pareigūno funkcijas, paklausta apie galimus alternatyvius gyventojų informavimo būdus, ypač jei kibernetinės atakos metu sutriktų interneto ryšys, sakė, jog tam pasitarnautų didesnėse rajono gyvenvietėse sukurtas perspėjimo sirenų tinklas.

Specialistės teigimu, šiuo metu 600 W galingumo elektroninės perspėjimo sirenos yra sumontuotos Balbieriškyje, Pakuonyje, Veiveriuose, Jiezne, Prienuose, netrukus bus įrengtos Išlauže ir Stakliškėse. Garsines sirenas turi Prienų globos namai, Savivaldybės administracija, Prienų sporto arena, kaimiškose vietovėse perspėjimo sistemos įrengtos seniūnijų administraciniuose pastatuose.

Pasak specialistės, gyventojų informavime svarbus vaidmuo tenka ir seniūnams, seniūnaitiams, vietos bendruomenių aktyvistams, kurie bus atsakingi už tai, kad kuo daugiau žmonių iš lūpų į lūpas sužinotų, kaip elgtis, esant ekstremaliai situacijai. Dž. Mikalauskienė rekomenda-

vo atsiversti ir tinklalapius <https://lt72.lt>, <https://www.prienai.lt>. Juose – konkretūs patarimai, kaip savarankiškai pasirengti galimoms nelaimėms ir elgtis jų metu, pasirūpinti savimi ir artimaisiais bent 72 val., kol atvyks pagalba, ką daryti iškilus oro pavojui, branduolinės ar radiologinės avarijos atvejais, kaip susikrauti išvykimo krepšį.

Pasak jos, praėjusių metų lapkritį rajono bendruomenių lyderiams, namų bendrijų atstovams buvo organizuoti mokymai aktualiais klausimais, viliantis, kad jie pasidalins savo žiniomis su kitais. Dž. Mikalauskienė pripažino, kad gyventojų pageidavimas įgyti praktinių įgūdžių civilinės saugos klausimais yra pagrįstas ir mokymų reikėtų daugiau, įvairesnėms visuomenės grupėms.

Kur reikėtų slėptis grėsmės (karo) atveju?

Atsitiktiniai praeiviai į šį klausimą atsako vienu žodžiu: vieni slėptųsi namo rūsyje, kiti – vonios kambaryje, dar kiti – garaže ar miške.

Praėjusiais metais Prienų mieste ir rajone, ant daugiabučių namų, visuomeninės paskirties pastatų rūsių durų atsirado lipdukai su užrašu „Priedanga“. Jie ženklina patalpas,

Prienų r. savivaldybės Bendrojo skyriaus patarėja Dž. Mikalauskienė, einanti Savivaldybės parengties specialistės pareigas.

kuriose gyventojai galėtų prisiglausti kelioms valandoms, kad išvengtų pavojaus gyvybei ar sveikatai oro antskrydžių, apšaudymo ar kitų kintinių grėsmių karinės agresijos metu. Ar tokių priedangų rajone yra pakankamai, ar jos tinkamai paruoštos?

Savivaldybės parengties pareigūnė Dž. Mikalauskienė akcentavo, kad 2023 m. Prienų rajono savivaldybė gavo „Auksinės krivulės“ apdovanojimą už priedangų tinklo plėtrą. Šiuo metu Prienų mieste ir seniūnijose yra parinktos 138 priedangos, kuriose galėtų laikinai prisiglausti 23 236 gyventojai (savivaldybėje nuolat gyvena 24 926 gyventojai). Dvi iš priedangų Prienuose ir Išlauže planuojama pritaikyti neįgalųjų poreikiams. Pasak specialistės, priedangas individualių namų rūsiuose gali įsirengti ir patys gy-

ventojai.

Jos teigimu, rūpimą informaciją apie priedangas, jų adresus galima rasti Prienų savivaldybės interneto svetainėje <https://www.prienai.lt/gyventojams/civiline-sauga-ir-mobilizacija/civiline-sauga/laikinos-priedangos-vietos/Prienų-rajone>, ji taip pat yra pasiekiama per svetainės nuorodą E.miestas.

Pagal pateiktą informaciją, daugiausia priedangų numatyta Prienų mieste, daugiabučių gyvenamųjų namų rūsiuose, visuomeninės paskirties pastatuose – mokyklose, darželiuose, sporto, kultūros, medicinos įstaigose, seniūnijose. Esant poreikiui, žmonės galėtų rasti laikiną priedangą ir Balbieriškio bažnyčios, „Stakliškių midaus“ gamyklos, privatiems asmenims priklausančių Daukšiagrės dvaro bei buvusių Vyšniūnų kultūros namų patalpose.

Paskaičiuota, kad bene didžiausią skaičių žmonių sutalpintų Prienų kultūros ir laisvalaikio centras (891 asmenį), Prienų „Ažuolo“ progimnazija (597), Pakuonio pagrindinė mokykla (555), Veiverių T.Zilinsko gimnazija (561), iš daugiabučių gyvenamųjų namų – Stadiono g. 24 pastatas (428), Vytauto g. 27 (463) ir kt. Pagal reikalavimus, vienam gyventojui priedangoje turi būti numatyta 1,5 kv. metro bendrojo patalpos ploto.

Kam skirta slėptuvė, priedanga ir kolektyvinės saugos statinys?

Dž. Mikalauskienės teigimu, nereikėtų tapatinti sąvokų „slėptuvė“, „priedanga“ ir „kolektyvinės saugos statinys“. „Ilgalaikiai apsaugai yra skirta tik slėptuvė. Ekstremaliosios situacijos ar karo padėties atveju slėptuvė būtų skirta operacijų centrui

(Nukelta į 4 p.)

Mums rūpi

Naujosios Ūtos seniūnijos ataskaitiniame susirinkime

Į pabaigą einant seniūnijų ataskaitiniams susirinkimams, gegužės 15 dieną Prienų rajono savivaldybės meras Alvydas Vaicekaskas kartu su komanda lankėsi vienoje mažiausių Prienų krašto seniūnijų – Naujojoje Ūtoje.

Nors tokie susitikimai vietos žmonėms yra puiki galimybė kelti jiems rūpimus klausimus, kurių sprendimai priklauso ne tik nuo seniūno pastangų, šikart gyventojai savivaldos atstovams klausimų ar kitokių pastebėjimų beveik neturėjo. Visgi nemažai šio krašto aktualijų buvo aptarta tradiciniame savivaldybės vadovų susitikime su seniūnaitiais ir bendruomenių pirmininkais.

Kaip ir kitose seniūnijose, mero komanda, susitikusi su N. Ūtos seniūnu **Algiju Aliukevičium**, seniūnaitiais ir bendruomenių pirmininkais, trumpai aptarė vandentvarkos aktualijas, kelių priežiūros ir apleisto nekilnojamojo turto problemas, taip pat apsvartė N. Ūtos vandens telkinio sutvarkymo galimybes. Žemaitkiemio kaimo žmonėms atstovaujantis **Vaidas Kupstas** savivaldos atstovų prašė išvalyti ir Žemaitkiemio tvenkinį, kuris, pasak V. Kupsto, ypač svarbus, pavyzdžiui, gaisro atve-

ju. Tačiau meras vilčių, kad tvenkinys bus sutvarkytas, bendruomenei nesuteikė, argumentuodamas tuo, jog kaimelis nėra nei seniūnijos centras, nei apskritai gausiai apgyvendintas.

Susitikimo metu taip pat keltas klausimas, kiek savivaldai rūpi vieno žymiausių Lietuvos rašytojų, kraštiečio Vinco Mykoliaičio-Putino tėviškė, įsikūrusi Pilotiškių kaime. Gimtosios rašytojo sodybos šeimininkas **Gintautas Mykolaitis** apgailestauja, jog šalia sodybos iki šiol nėra nei vietos pasistatyti automobilį, nei į muziejų vedančio takelio, o ir už elektrą ar žolės šienavimą moka patys šeimininkai. Tačiau, A. Vaicekasko pastebėjimu, sodyba priklauso Mykoliaičiams, todėl ir tvarkytis privačiame sklype savivaldybė negali. Kadangi savivaldybė su sodybos savininkais yra sudariusi 10-ies metų sutartį, o iki jos galiojimo pabaigos yra likę vieneri metai, anot mero, kai

N. Ūtos seniūnas A. Aliukevičius.

kuriuos klausimus, pavyzdžiui, elektros sąnaudų padengimą bus galima numatyti naujoje sutartyje.

Pristatant 2023-ųjų metų ataskaitą, seniūnas A. Aliukevičius priedėsi iššūkių priskyrė kelių priežiūrą, ypač pūguotomis žiemos dienomis, nors, kaip pastebi seniūnas, praėjusiais metais situacija buvo ne pati blogiausia. A. Aliukevičius pasidžiaugė ir vietos gyventojų bend-

ruomeniškumu, kurie žiemą, kai gausiai pasninga, sniegą nuvalo ne tik savo kieme, bet ir seniūnijos teritorijoje, o šiltuoju metų laiku ir pakelės apšienauja.

Kol vieni stengiasi padėti, kiti ne visuomet įvertina sunkų darbą, mat, kaip buvo pastebėta seniūnaitių ir bendruomenių pirmininkų susitikime, kelių situaciją dar labiau pablogina ir tai, jog pro miškų apsuptyje išikūrusią N. Ūtą nuolat važiuoja miškovežiai, gadinantys ir seniūnijos kelius ar miškus mėgstantys keturračių vairuotojai.

Seniūnija prižiūri 54 kilometrus vietinės reikšmės kelių. Kaip ir visi gyventojai, naujaūtiškiai tikriausiai norėtų važinėti sutvarkytais keliais, todėl meras vietinių gyventojų prašė paskatinti savo pažįstamus, turinčius sodybas N. Ūtoje, deklaruoti gyvenamąją vietą Prienų rajono savivaldybėje, nes tai labai svarbu, planuojant kelių remontus. Anot A. Vaicekasko, kitais metais N. Ūtos seniūnijoje planuojama sutvarkyti Liepų ir Parko gatves, o šiemet šiek tiek patvarkyti Ryto g. žvyro dangą.

Savo ataskaitoje seniūnas išskyrė ne tik nuveiktus darbus, tarp kurių

– ir vandentiekio bei nuotekų plėtos, ir seniūnijos administracinio pastato remonto, ir kiti darbai, bet ir kultūrinį gyvenimą. 2023 metais, minint V. Mykoliaičio-Putino 130-ąsias gimimo metines, N. Ūtos seniūnijoje vyko mėgėjų teatrų festivalis „Vėtrungė“, seniūnijos vasaros šventė Pilotiškėse, buvo organizuotas pėsčiųjų žygis Silavotas–Pilotiškės, seniūnijoje vyko ir kitų renginių.

Susitikimo su gyventojais metu seniūnas taip pat skatino žmones atsakingai tvarkyti atliekas bei dalyvaujamojo biudžeto konkurse palaikyti N. Ūtos laisvalaikio ir rekreacijos erdvės idėją.

Aktualią informaciją žmonėms perdavė ir vicemerė **Jūratė Zailskienė**, priminusi gyventojams apie žemės ūkio bei verslo rėmimo programas, atnaujintą gyventojų priėmimą antradieniais Nacionalinėje žemės tarnyboje, o **Laimutė Jančiukienė** trumpai pristatė asmenų su negalia įstatymų pakeitimus, jų aptarnavimo tvarką savivaldybėje bei ragino gyventojus dalyvauti prevencinėse sveikatos patikrinimo programose.

Rimantė Jančauskaitė

Gyvenimą kuriame patys

„O kas gi tu esi, Tėvyne, jei ne mes?“

Diskusijos „Atspari grėsmėms, pilietiška bendruomenė. Pradėkime nuo savęs“ dalyviai: V. Pempė, D. Antanaitis, V. Blinkevičiūtė, A. Vaicekauskas, I. Skaisgirytė, Ū. Sadauskas ir moderatorė J. Zailskienė.

(Atkelta iš 1 p.)

Kaip konferencijos metu sakė Prienų viešosios bibliotekos direktorė **Daiva Čepeliauskienė**, dvidešimt laisvo gyvenimo, galimybių, pasirinkimų metų yra labai daug, todėl konferencijos metu Prienų jaunimas ir svečiai susitiko padiskutuoti, kaip per šiuos metus pasikeitė ir kaip tuos pokyčius mato skirtingų kartų atstovai.

Konferenciją pradėjusi Europos Parlamento narė **Vilija Blinkevičiūtė** pastebėjo, jog Lietuvai tapus ES šeimos nare, per 20 metų mūsų BVP išaugo maždaug 4,5 karto ir pagal šį rodiklį aplenkė netgi kai kurias senąsias ES valstybes. Anot V. Blinkevičiūtės, per tą laiką išaugo ir mūsų verslai, ir gyventojų darbingumas, per įvairius struktūrinius fondus į Lietuvą atėjo daug investicijų, kurios prisidėjo ir prie Prienų krašte vykstančių pokyčių, atsirado daugiau galimybių jaunimui, įvyko daugybė kitų pasikeitimų.

Tiesa, pasak parlamentarės, nors pasiekėme daug, mums reikia dar daugiau, todėl stiprinant šalies konkurencingumą, turime investuoti į pramonę, skaitmenizaciją ir robotizaciją, užtikrinti socialinę lygybę, skirti dėmesio žaliajam kursui, kad visi gyventume švarioje ir sveikoje Europoje.

V. Blinkevičiūtės teigimu, nesibaigiant karui Ukrainoje, taip pat labai svarbu būti pasirėngus kovoti už savo laisvę: investuoti į šalies gynybą, gebėti atremti kibernetines atakas, dezinformacinius ir kitokius iššūkius.

Retoriškai klausdamas, kas yra

Lietuva, Lietuvos kariuomenės atsargos majoras, karybos ekspertas **Darius Antanaitis** pastebėjo, jog Lietuva – tai mūsų namai, mūsų šeima ir artimieji, todėl ir į savo šalies saugumą turime žiūrėti kur kas plačiau, kuriame yra svarbiausias paprastas žmogus: mokytojas, ūkininkas ir kiti piliečiai, o kariuomenė yra tarsi mus saugantis diržas.

Šešiolika metų Lietuvos kariuomenėje tarnavęs D. Antanaitis iš savo patirties paneigė stereotipus, jog kariuomenė iš jauno žmogaus atima laiką ir galimybes. Priešingai, anot jo, po devynių mėnesių tylos pertraukos jaunas žmogus grįžta žymiai geriau pasiruošęs ateičiai, supratęs, ko jis iš tiesų nori iš gyvenimo. Tiesa, Lietuvos kariuomenės atsargos majoras nedalina tuščių iliuzijų, kad čia nebus sunkesnių momentų, tačiau kartu pabrėžia, jog kariuomenėje yra tikrai labai įdomu, o ten sutikti draugai dažniausiai išlieka visam gyvenimui.

Kaip Lietuvos narystę ES ir NATO vertina skirtingų kartų atstovai arba, kitaip tariant, tie, kurie puikiai pamena priespaudos laikotarpį, bei tie, kurie gimė jau nepriklausomoje valstybėje, aptarta ir diskusijoje „Atspari grėsmėms, pilietiška bendruomenė. Pradėkime nuo savęs“.

Diskusijos metu taikliai pastebėta, jog jaunosios kartos atstovai demokratiją vertina kaip savaime suprantamą dalyką, o vyresnieji, gyvenę ir kitokiu laikotarpiu, žino, jog už laisvę gali tekti ir pakovoti.

Ir nors šiandien puikus kovos už savo laisvę pavyzdys yra Ukraina, ir

tarp jaunesniųjų, ir tarp vyresniųjų vis dar galime atrasti skeptikų, manančių, jog Lietuvai nereikia nei Europos Sąjungos, nei NATO... Visgi, kaip sako Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės vado pavaduotojas ats. kpt. **Valdas Pempė**, didžiausia keistenybė, jog tie skeptikai visai nesiruošia išvykti iš tos ES valstybės, o Prienų r. savivaldybės mero **Alvydo Vaicekausko** pastebėjimu, lietuviai nesiveržia gyventi į tokias šalis, kaip Baltarusija ar Rusija, tačiau tų šalių piliečiai mielai atvyktų čia gyventi.

Diskusijos moderatorės Prienų r. savivaldybės vicemerės **Jūratės Zailskienės** paklausti, ką kiekvienam iš jų reiškia ES ir NATO, jaunesnieji diskusijos dalyviai **Ūdris Sadauskas** ir **Ieva Skaisgirytė** džiaugiasi turėdami galimybę laisvai rinktis, ką pirkti, laisvai mąstyti, tiesiog kokybiškai gyventi, kiti: D. Antanaitis, V. Pempė, A. Vaicekauskas vardija tokius privalumus, kaip laisvė keliauti, mokytis, laisvai bendrauti, atvirai kalbėtis, ar apskritai, kaip teigia V. Blinkevičiūtė, laisvė gyventi.

Kalbėdami apie NATO svarbą Lietuvai, didžiausius skirtumus išvelgia gynybos srityje dirbęs žmogus. V. Pempė ir D. Antanaitis atkreipia dėmesį, kaip pasikeitė ne tik ginkluotė, bet ir taktika, o svarbiausia pati filosofija, jog kariuomenėje svarbiausias yra žmogus. Kol saugumo ekspertai dalijosi mintimis apie ginkluotę, taktiką ir panašius dalykus, paprasti piliečiai mano, jog Lietuvos priklausymas Aljansui, visų pirma, yra saugumo garantas.

Rimantė Jančauskaitė

Bibliotekose

Poezijos pavasaris Poetry Spring 2024

Poezijos pavasario skaitymai Birštone!

Gegužės 25 d.
(šeštadienį)
20 val.

prie sanatorijos „Versmė“ fontano
(jei lyja – sanatorijos mineralinio vandens biuvetėje)

DALYVAUJA

poetai:

Jūratė Sučylaitė
Aušra Kaziliūnaitė
Alina Borzenkaitė
Aistis Žekevičius
Erika Drungytė
Linas Daugėla

aktorius, dainų atlikėjas Giedrius Arbačiauskas

Interaktyvus muzikinis spektaklis „Morkadienis“ bibliotekoje

Minint Vaiko dieną gegužės 16-ąją į Prienų Justino Marcinkevičiaus viešosios bibliotekos Vaikų literatūros skyrių atvyko nuostabi aktorės iš muzikinio teatro „GyviTeatre“. Bibliotekoje buvo rodomas interaktyvus muzikinis spektaklis „Morkadienis“. Mažieji žiurovai nuo pirmųjų minučių buvo įtraukti į nuotaikingo siužeto vingius, kuriuose netrūko skambių dainelių, šokių ir puikios nuotaikos.

MORKADIENIS – tai pati skaniausia ir traškiausia šventė, kai zuikiai sulaukia daugybės svečių ir visi jie, šokdami, dainuodami ir žaidžiam, linksmi leidžia laiką. Kaip ir kiekvienai šventei, morkadieniui reikia pasiruošti iš anksto. Tačiau šiemet ne visi zuikiai panoro darbščiai ruoštis šventei, tarp jų įsisuko tingyns...

Spektaklis „Morkadienis“ buvo rodomas įgyvendinant projektą „Literatūrinės dirbtuvės. Linksmi, laisvai ir kūrybingai“. Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba ir Prienų rajono savivaldybė.

Prienų Justino Marcinkevičiaus viešosios bibliotekos informacija

Mano giminės istorija

Medis augina šaknis, žmogus – prisiminimus. Kiekvienam iš mūsų jie – ir asmeniškai bei artimi, ir kartu verti, kad kai kuriais jų pasidalintume su kitais.

Rubrika „Mano giminės istorija“ kviečia Jus dalintis mintimis apie šalia esančius, buvusius ar tik iš kitų pasidalijimų pažintus žmones. Įdomiausių rašinių autorių laukia redakcijos ir laikraščio bičiulių dovanos.

O minčių kraitę atveriamo „Žiburio“ gimnazijos abiturientės Aistės Radzevičiūtės esė „Prisiminimų žvyrkelis: trys istorijos“. Jos rašinys buvo gražiai sutiktas ir 56-ajame Lietuvos mokinių jaunųjų filologų konkurse.

Prisiminimų žvyrkelis: trys istorijos

Aistė RADZEVIČIŪTĖ

Besiplečiantis duobėtas žvyrkelis veda į nedidukę sodybą, apaugusią ilgaamžiais ažuolais, pušimis ir beržais. Apkabintą javų lauką, kurie vasarą banguoja lyg jūra, mišką, virte verdančių žaluma ir gvybe, darželio, kuriame auga skaniausios daržovės. Mano namai spinduliuoja jaukumu. Vakare saulė juos nudažo auksu, o vėjas glosto mažus smilgas, dobilus ir spalvingas lauko gėles savo kelyje.

Kiekvieną kartą būdama namuose prisimenu savo senelį – jo jau visus metus nėra su mumis. Praeidama pro nespaltvotą nuotrauką, kurioje jis laiko stipriai apglėbęs du vyriausius savo sūnelius ir dainuoja lopšinę, sustoju kelioms akimirkomis ir atsiminimai plūsteli į mane – senelio veidas ir mėlynos ryškios akys šypsosi, jo nuoširdūs žodžiai ramina. Nubraukiu ašarą ir toliau tęsiu savo kelionę. Trokštu, kad apie senelį būtų išlikusios ne tik nuotraukos, ne tik daiktai, bet ir jo mėgstamiausias žmonos numezgias vilnonis megztukas, maldaknygės. Eilėraščiuose įamžinau senelį, jo santykius su mano tėčiu – noriu, kad jis išliktų gyvas amžinai. Ruošdamasi išeiti iš namų, norėjau sužinoti daugiau apie mylimų žmonių praeitį, vis dažniau pagalvoju, kaip mano šeimos nariai praleisdavo dienas, ką skaudaus gyvenime patyrė. Taip iš tėčio sužinojau apie jo dėdę Vincentą ir jo ypatingą gyvenimo istoriją, išskentą fizinių bei dvasinių skausmų, koks drąsus jis buvo.

Pirma istorija

Juozo Radzevičiaus, mano senelio, gyvenimo kelionė buvo ilga. Nuo pat vaikystės Juozukas buvo nepaprastai darbštus ir geras – gimė ir užaugo didelėje šeimoje, tad nuo mažens išmoko be žodžių pasiaukoti dėl kitų. Jis išgyveno Antrąjį pasaulinį karą, sovietmečio laikus, tarnybą sovietų armijoje – šie išgyvenimai privertė jį jausti nerimą dirbant net pačius paprasčiausius ūkio darbus, išugdė didelį nepasitikėjimą savimi, taip pat perdėtą taupumą – nevalgė turimo maisto, kai jo užtekdavo.

Tačiau Juozas po kariuomenės greitai atsigavo ir savo gyvenimą paskyrė šeimai – turėjo žmoną vardu Magdalena ir augino devynis vaikus, kuriems išmaitinti reikėjo daug plūšėti – auginti didelę šeimą sovietmečiu buvo sunku. Nors Juozas labai stengėsi aprūpinti ir apsaugoti savo šeimą, tai padaryti buvo labai sunku, net neįmanoma. Vaikams, mano tėtomis ir dėdėms, teko nuo mažens dirbti įvairius darbus – nuo piemenavimo iki daržovių pardavinėjimo. Jiems tekdavo keltis vėliausiai 5 valandą ryto, nurinkti užaugusias bulves, morkas, burokus ir kartais netgi pėsčiomis, tempiant po kelis maišus, keliauti iki artimiausio turgaus – į

Prienus – pardavinėti daržovius. Piemenauti vaikams taip pat nebuvo lengviau – ne visi gyvuliai buvo ramūs, o turinčius sunkų charakterį nebuvo lengva suvaldyti – dažnai nuo gyvulių grįždavo su mėlynėmis ar žaizdomis. O vienintelė Juozo dukra Janina, ji buvo vyriausia šeimoje, padėjo mamai prižiūrėti brolius – paruošti valgyti, rankomis skalbti drabužius bei tvarkyti namus. Kol Juozo sūnūs paaugo, jis pats apsiėmė sunkiausius ūkio darbus – melžė karves, šėrė galvijus, prižiūrėjo arklį. Žiemomis iškildavo daug rimtų keblumų: namui šildyti neužtekdavo vien pečiaus – tekdavo dažnai šalti ir ieškotis kaip sušilti. Dažnai šaltą žiemą nakčiai susispausdavo visi į krūvą, užsiklodavo maišais nuo daržovių ar pašarų – bet kuo, kas papuldavo po ranka, o neretai tekdavo kentėti šaltį ir svajoti apie artėjantį pavasarį.

Raukiu nosį, pagalvodama apie tą stingdantį žiemos šalį, tą baime, kurią turėjo jausti maži vaikai, bandantys užmigti tamsoje, girdintys greta prabėgančias stimas ar netgi briedį. Galbūt mažieji turėjo išvaizduojamų draugų, kurie juos guodė, kai visi kiti miegojo? Galbūt išvaizduodavo, kad tamsoje slėpi gėris, šviesa? Galbūt stengdavosi joje kažką pamatyti?

Užpustytais keliais buvo neįmanoma važiuoti pasikinkius arklį –

tekdavo eiti į mokyklą per didžiules pusnis plonapadžiais batais, tad šie greitai sušlapdavo, ir drabužiais, kuriuos pasiūdavo dėdžių mama iš nereikalingų medžiagų skiauciu arba pirkdavo, mainydavo turguje. Jų mama primėgdavo daug raudonų vilnonių kojinių, tačiau jos mažai tepadėdavo, nes gana greitai sušlapdavo. Iki dabar yra išlikusių močiutės megztų raudonų kojinių, kurios primena senus laikus, kaip sunku, bet kartu ir gražu tada buvo gyventi. Dažnai pritrūkdavo ir maisto: ūgtelėjusiems vaikams neduodavo valgyti kiek nori džiovintų obuolių, uogienės, nevalgė iki soties ir mėsos: veršienos, kiaulienos, lašinių – maistu turėjo dalintis vienas su kitu ir tėvais. Tačiau šeimoje jie visi vienas kitą palaikė, vienas kitam padėjo, suprasedavo vieni kitus – jeigu reikdavo – užstodavo, pameluodavo ir pasiaukodavo.

Daug vėliau gimiau aš ir augau su seneliu. Nuo mažens mano atmintyje įstrigusi šilta jo šypsena, švelnus balsas, ryškios, spindinčios mėlynos akys raukšlėtame veide ir nuostabūs žodžiai, kurių net mirtis neištrinė.

Prisimenu: paauglystėje mane stipriai veikė aplinkinių žodžiai: kompleksų neišvengdavau, kiekvienas draugų ištartas žodis man buvo svarbus. Tačiau net ir tada kiekvieną dieną senelis mane patikdavo plačiais šypsodamasis ir niekada nepagalėdavo gražaus žodžio. Jis nuolat man sakydavo: kokia esu ypatinga, nepaprasta mergaitė, kokia graži, linksma, kepanči skaniausius blynus pasaulyje bei rašanti puikias eiles. Taip ir nesužinojo senelis, kiek daug man tie paprasti ir šilti žodžiai reikė, kiek daug jie pastūmėjo mane į priekį, gal tik nujautė. Niekomet nesu juo mačiusi bent šiek tiek supykusio ar bandžiusio kontroliuoti kitus. Jis visuomet raminančiai šypsodavosi, paglostydavo ranką, kai matydavo, kad kažkam yra sunku – jis labai rūpinosi kitais, rodė, kaip juos myli.

Dažnai vakare senelis mėgdavo įsitaisyti virtuvėje ir žiūrėti savo mėgstamiausių televizijos laidų, pasigardžiudamas blynais, lašiniaus

arba sausainiais. Kiekvieną kartą ateidavau ir aš pasimėgauti senelio kompanija – dažnai dar kažką pagamindavau. Pusiau žiūrėdami televizorių, mes kalbėdavomės. Man būdavo labai smalsu išgirsti įvairių istorijų apie senesnius laikus – jos buvo labai įkvepiančios ir įdomios. Senelis man pasakojo apie savo nepaprastą draugę, kurią susirado būdamas dar visai mažas, vos devynerių metų, 1937 metais. Dirbdamas Šiauliškių kaime šeimai, jis išgirdo apie labai ypatingą jų šeimos narį, kuris jį, kaip mažą vaiką, labai sudomino. Tai buvo moteris, kuriai visai neseniai suėjo įspūdingas amžius – 105 metai! Ji buvo tarsi pasakos veikėja, be galo išmintinga, daug mačiusi gyvenime. Senelis, radęs laisvą valandėlę, palaiškė kompaniją savo naujam draugei ir klausydavosi įvairiausių istorijų apie karą, apie žmonių žiaurumą, apie tai, kaip jos vos žiauriai nenuždė, kai bandė apsaugoti savo vaiką nuo baisios žūties. Taip pat ji pasakojo apie baisų badą, kaip tekdavo valgyti pašarą, skirtą gyvuliams, apie tamsias naktis, kai tekdavo gulėti susigūžusiam su sesėmis ir girdėti toluomoje aidint šūvis, sprogitimus. Vėliau jis visiems girdavosi, kokią ypatingą draugę jis turėjęs, perpasakodavo jos istorijas. Taip pat senelis man pasakojo apie savo mokyklos gyvenimą. Esą tais laikais buvo ir labai padūkusių mokinių. Ir nors jis buvo drovus, stropus mokinys, jo draugai labai skyrėsi nuo jo. Dažnai jie krėsdavo įvairias išdaigas – ištepavo klįjais durų rankeną, aplaistydamo vandeniu mokytojos stalą ir kėdę. Nors senelis nenorėdavo, bet galų gale prisidėdavo prie šitų išdaigų. Už tai jie gaudavo klūpoti ant akmenų, tvarkyti mokyklą. Jo gyvenimo istorijos – mano didžiausias gyvenimo turtas, ypač dabar, kai senelio nebėra šalia. Jos įrodo, kokie įdomūs buvo senieji laikai, nepaisant to, kad nebuvo dar išvystytos technologijos. Linksmų istorijų vis tiek netrūkdavo, ryšiai tarp žmonių buvo gyvi ir tikri.

Senelis mirė 2022 metų lapkričio 2-ąją. Kelis mėnesius prieš mirtį jam buvo nustatytas vėžys. Visi turė-

jome vilties, kad įvyks stebuklas ir jis pasveiks, nes senelis buvo nepaprastai stiprus – ir fiziškai, ir dvasiškai. Bėgant tiems mėnesiams jis pradėjo mažiau valgyti ir gerti, tačiau dar įstengė nueiti į virtuvę – ten mėgo bendrauti su mano tėvais, manimi ir dviem mano jaunesnėmis sesėmis. Galų gale senelis nebepajėgė išlipti iš lovos, ištisas dienas klausėsi Marijos radijo. Šeimos nariai bendraudami pastebėjo, kad jis vis mažiau supranta, kas jam yra sakoma – kartais jis tik tuščiu žvilgsniu žiūri į priekį ir nieko nesako. Dar niekad nemačiau, kad kas nors taip rūpintųsi kitu, kaip mano tėtis seneliu: suprasedamas, kad Juozas gali ir nebepasveikti, jis stengėsi kaip įmanydamas padaryti paskutines dienas laimingiausiomis – kalbėjo su juo valandų valandas, iškvietė kunigą paskutinei išpažinčiai. Paskutines savaites aš mačiau jį žiūrintį į lubas, jo mėlynos akys atrodė dar ryškesnės nei bet kada. Mano senelis visuomet buvo kantrus, niekuomet neišgirsdavom jo skundžiantis ar pykstant.

Valanda prieš mirtį aš seneliui atnešiau arbatos ir sausainių, kurių jau nebepajėgė net paimti į rankas. Po mažiau nei valandos jam sustojo širdis – mano tėtis, paskambinęs greitajai, dar bandė jį gaivinti, tačiau nesėkmingai.

Prieš akis prabėgo visi metai, o tavęs vis dar visur pasigendu, tikiuosi išvysti tavo veidą įžengusi į namus. Grožėdamasi žvaigždėmis, vis dar jau mąstau: kuria gi iš jų pavirtai tu? Spėju, kad ta pačia ryškiausia dangaus skliaute. Net dabar, kai tavęs ilgai nėra šalia, prisimenu tave: kiekvieną gražų žodį man, tavo šypseną. Ačiū tau, kad buvai mano gyvenime ir vis dar esi.

Antra istorija

Mindaugas Radzevičius, mano tėtis, senelio penktas sūnus, labai mylėjo savo tėtį. Mindaugas globojo savo tėtį, mano senelį, iki pat jo mirties, paskutinę minutę būdamas šalia dar bandė gaivinti. Jų ryšys buvo nepaprastai ir gražus. Juozas, nors sunkokai paėjo, vis tiek kėlėsi iš lovos, kad padėtų savo sūniui ūkio darbuose – vienas kitą jie labai stipriai mylėjo ir tai teikė abiem drąsos, stiprybės. Juozo gerumas, dora, darbštumas pražydo jo sūnaus, mano tėčio, sie-loje. Mindaugas savo visą gyvenimą rūpinosi kitais – savo broliais, tėvais, vaikais, žmona, dirbdamas be

(Nukelta į 6 p.)

O kas, jeigu...? Ar pakaktų pagalvės ir telefono žinutės?

(Atkelta iš 2 p.)

(kad būtų užtikrinta valstybės ir savivaldybių institucijų bei įstaigų veikla ir būtinųjų užduočių vykdymas, – red.). Priedanga yra skirta (civiliams, – red.) pasislypti nuo apšaudymo, skeveldrų. Kolektyvinės apsaugos statinys – tai patalpa, kurioje galima apsaugoti nuo nepalankių atmosferos sąlygų, išgerti arbatos, sušilti, paskambinti artimiesiems, galbūt tiesiog pabendrauti ir nusiraminti.“

Dž. Mikalauskiene pateikė pavyzdį, kaip kolektyvinės apsaugos statinys galėtų pasitarnauti kilus avarijai Astravo AE: „Iš aplinkinių savivaldybių evakuojami gyventojai atvyktų į Prienus ir būtų apgyvendinami mokyklų sporto salėse, jiems suteikiamos sulankstomos lovos, vanduo, maistas.“ Prienų mieste ir rajone per trisdešimt įstaigų – mokyklų, darželių, kultūros centrų ir laisvalaikio salių, sporto, socialinių paslaugų centrų, globos įstaigų, seniūnijų – būtų pasiruošusios savo patalpose (salėse, fojė, kabinetuose, koridoriuose ir kt.) priimti žmones, kai kurios – ir organizuoti jų maitinimą. Didžioji dalis statinių yra pritaikyti neįgaliesiems. Paskaičiuota, kad kolektyvinės apsaugos statiniuose galėtų apsistoti 4641 asmuo.

Pastatų savininkai, valdytojai, administratoriai, namų bendrijos, seniūnai yra

atsakingi už tai, kad priedangoms skirtos patalpos būtų paruoštos naudojimui, neužgriozdintos daiktais. Savivaldybė koordinuoja jai priklausančių pastatų priežiūros ir parengties procesą.

Ar patalpos atitinka reikalavimus?

Vykstant priedangų, kolektyvinės saugos statinių inventorizacijai, patalpų tinkamumą ir saugumą turi įvertinti ekspertai. Redakcijos žiniomis, Savivaldybei buvo duotas terminas pačiai įsivertinti patalpų tinkamumą, todėl ji kreipėsi į Lietuvos savivaldybių asociaciją. Vidaus reikalų ministerija, Priešgaisrinės apsaugos departamentą su siūlymu, kad vertinimas būtų atliekamas ne savivaldos, o valstybės lygiu – centralizuotai ir kompetentingai, šiuo metu laukiama atsakymo.

Šių metų vasario 28 d. aplinkos apsaugos ministras priėmė visiškai naują statybos techninį reglamentą „Slėptuvės, kolektyvinės apsaugos statinio ir priedangos projektavimo ir įrengimo reikalavimai“, kuriame nustatyti minimalūs techniniai bei saugumo reikalavimai naujai įrengiamoms slėptuvėms, priedangoms, kolektyvinės apsaugos statiniams. Dėl šių reikalavimų taikymo kyla neaiškumų.

Pavyzdžiui, pagal naują reglamentavimą,

slėptuvė turi būti tvirtų konstrukcijų, apsaugoti žmones nuo kinetinių grėsmių, įvairių kenksmingų medžiagų, jonizuojančios spinduliuotės, katastrofinių meteorologinių reiškiniių, būti pritaikyta judėjimo negalia turintiems asmenims, turėti du įėjimus ir išėjimus, patalpas medicinos punktui, maistui, van-

deniui, kurui ir t.t. Joje privalo būti įrengtos šildymo, vėdinimo, vandentiekio, nuotekų šalinimo, elektros, elektroninio ryšio (interneto) sistemos.

Priedangų projektavimui nustatyti mažesni reikalavimai. Jos turi būti lengvai pasiekiamos, su elektra, įėjimu/išėjimu bei papildomomis durimis avariniu atveju ir kt.

Nuo šiol būstų savininkams (bendraturčiams), norintiems naujai įsirengti priedangas (statyti naują statinį arba rekonstruoti esantį) jiems nuosavybės teise priklausančiuose sklypuose, statiniuose, dažnu atveju reikės gauti leidimą.

Tiesa, pristatydamas šį reglamentą spaudos konferencijoje, aplinkos ministras **Simonas Gentvilas** patikino, kad senos statybos pastatuose įrengtos priedangoms minėti reikalavimai yra rekomendacinio pobūdžio. Jis pripažino, kad galvoti apie netikėtus atvejus ir jiems ruošti reikia jau šiandien, tačiau, plečiant priedangų tinklą, susiduriama su tam tikrais iššūkiais. Vienas iš jų – valstybė nenumačiusi finansinių instrumentų, kurie galėtų paskatinti gyventojus įsirengti saugias, būtiniaisiais patogumais aprūpintas ir dabartinius reikalavimus atitinkančias priedangas senesnės statybos daugiabučiuose.

Parengė Dalė Lazauskienė

Pakuonio kraštas: ar patrauklu jame auginti vaikus?

(Atkelta iš 1 p.)

Kelių, gatvių ir šaligatvių tvarkymo dilema

Seniūnas pasidžiaugė išspręsta atliekų rūšiavimo problema prie Pakuonio kapinių, tačiau jo parodytos nuotraukos iš pakelių ir apleistų sodų atskleidžia, kad kai kurių žmonių ekologinis supratimas vis dar žemas, jie linkę atsikratyti padangomis, statybinėmis atliekomis kur papuola, užuot vežę į stambagabaričių atliekų aikštelę.

Gyventojai ne vienerius metus domisi, kada bus išasfaltuota likusi kelio Dvylikiai-Kaunas atkarpa. Mero teigimu, „Via Lietuva“ yra pažadėjusi Savivaldybei, kad kasmet bus išasfaltuota bent po vieną joje esantį kelią, o Pakuonio krašto kelias penkių sureitinguotų kelių sąrašas yra antras. Poreikių eilėje šiek tiek aukščiau – į aštuonioliktą vietą – pakilo Pakuonio miestelio šaligatvio tiesimo darbai, o Ašmintos gyvenvietės pėsčiųjų takas yra tik 180-oje vietoje.

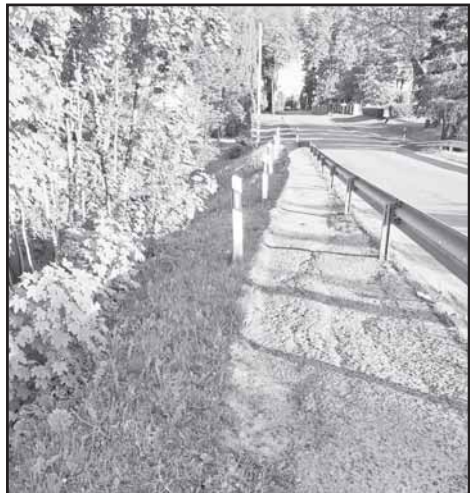
Savivaldybės vadovų pokalbyje su seniūnais ir bendruomenių atstovais pasidžiaugta miestelyje išvalytu, kraštovaizdį puošiančiu Kuonios tvenkiniu. Visgi pakuoniškių atstovai atkreipė dėmesį, kad kairėje kelio pusėje esantis šaligatvis per Kuoniją yra be atitvarų, todėl praradę pusiausvyrą žmonės, dviratinkai gali nugarmėti žemyn stačiu ir pavojingu šlaitu.

Viena gyventojų skundėsi dėl gadinamos Beržų gatvės, užlyginamų griovių. Anot jos, ūkininkai, ardami ir apšėdami laukus, su traktoriais sukasi tiesiog važiuojamojoje kelio dalyje, nepalieka kelkraščio, todėl vanduo neturi kur nutekėti, augalai gožia kelią. Piktintasi ir keturračių, motociklų vairuotojais, kurie išrėžia galias vėžes miško keliukuose, ratais išmalė Šv. Jokūbo piligrimų skelį.

Pakuoniškei, gyvenančiai skersgatvyje tarp Aušros ir Seniūnų gatvių, parūpo, kiek ilgai gyventojai turės kvėpuoti iš po transporto ratų kylančiomis cemento dulkėmis, kada ši jungiamoji atkarpa bus asfaltuota. Paaiškėjo, kad pirmiausia šį kelią būtina inventorizuoti.

Netoli kapinių gyvenanti moteris skundėsi springstanti dulkėmis, kai pro šalį be jokių stabdžių skrieja greičio mėgėjai, švenčių dienomis gatvėje susidaro kapinių lankytojų srautai. Ji atkreipė seniūno dėmesį į negenėtą liepų alėją – jau kelerius metus jai vienai tenka rinkti nulūžusias sausas šakas, grėbti nukritusius lapus.

Galbūt seniūnijos mastu tai tėra smulk-

Gyventojai kėlė klausimą dėl nesaugaus šaligatvio per Kuonios upelį.

menos, bet žmonėms norisi, kad situacija būtų kontroliuojama: kur įmanoma, gatvių atkarpos išasfaltuotos ar pastatyti eismą ribojantys ženklai, taipogi geriau prižiūrėti miestelio medžiai.

Parapijos parkas laukia savanorių rankų

Jaunos vietos bendruomenės narės atkakliai kėlė klausimą dėl parapijos namų kiemo ir šalia esančios renginių erdvės priežiūros bei šienavimo. Jų nuomone, šiai vietai aiškiai trūksta tokio atsakingo šeimininko, koks buvo ankstesnis klebonas, laisvalaikio plovęs žolę ir už tai atlygio neprašęs. Lauko erdvė reikšminga ne tik parapijiečiams, bet ir viso miestelio gyventojų laisvalaikio susibūrimams, todėl diskusijos metu seniūnas A. Keturakis ir bendruomenės atstovai sutarė, kad aplinkos priežiūros darbai yra bendras reikalas, kuris galėtų būti atliekamas iš savanoriškų paskatų.

Ar tik Pakuonis reprezentuoja seniūniją?

Meras A. Vaicekauskas pripažino, kad viešojoje erdvėje sulaukia nemažai kritikos dėl to, neva, daugiau dėmesio ir investicijų skiria Pakuonio kraštui. Tai, anot mero, netiesa, rūpinamasi ir kitomis gyvenvietėmis, kaip pavyzdį jis pateikė gyventojų prašymu atliktus Kalnelio gatvės atkarpos Ašmintoje asfaltavimo darbus. Tiesa, dėl prastos jų kokybės feisbuke buvo išreikšta kritikos. Mero nuomone, ji nepamatuota, jis linkęs pasitikėti naujomis kelių tvarkymo technologijomis, darbus vertinančių kelių priežiūros ekspertų ir savivaldybės specialistų nuomone. Tačiau kelių tiesimo srityje patirties turintis vietos gyventojas labai abejojo dėl to, ar iš pažiūros nestabilus „plaukiojančio asfalto“ sluoksnis per laiką susigulės ir nesutrupės po sunkiosios ūkininkų technikos ratais. Gatvės asfaltavimo darbų priėmimo aktas dar nepasirašytas, todėl meras žadėjo atskirai pasiaiškinti, kokia situacija yra iš tikrųjų.

Gyventojai ir jų atstovai Savivaldybės vadovams priminė, kad, planuodami projektus ir lėšas, įtraukti ir kitas seniūnijos gyvenvietes, prašė ieškoti galimybių pagerinti nuo Pakuonio centro nutolusių žmonių būti. Palikti užkampyje Antakalnio kaimo gyventojai išreiškė viltį, kad nebus pamiršta ir ši gyvenvietė, juolab kad joje yra ir jaunų šeimų. Konkretiai kalbėta apie Ilgąją gatvę, kuri, pasak gyventojos, niekad negreideriuojama, pakelės nešienaujamos, o traktorių keliamų dulkių debesys užkloja kiemus, neleidžia atsidaryti langų ir lauke padžiauti skalbinius.

Panašią problemą kėlė ir žvejų, poilsiautojų pamėgto Pašventupio – Vangų kelio palei panemunę gyventojų, klausdama, ar realu kada nors sulaukti asfalto. Seniūno teigimu, šis kelias yra įtrauktas į eilę kapitaliniam remontui, todėl pinigai laikinoms priemonėms nebus skiriami. Gyventojams klausiant, kada galima tikėtis patogesnių kelių, meras priminė apie galimybę patiems gyventojams surinkti dalį lėšų asfaltavimui, trūkstama suma prisidėtų Savivaldybė, tada darbai pajudėtų greičiau. Be to, meras pabrėžė, jog planuojant investicijas į kelių infrastruktūrą, laikomasi patvirtintų kriterijų, todėl lėšų skyrimas keliam, kuriais naudojasi mažai gyventojų, nėra efektyvus. Anot mero, „meškos paslauga“ vietiniams gyventojams daro sodybas kaimiškose vietovėse poilsiu išsigiję miestiečiai, kurie

keliais naudojasi, bet gyvenamosios vietos čia nedeckaroja.

Aptariant dulkančių kelių problemą, svarstyta, kad galbūt vasaros laikotarpiu efekta duotų barstoma techninė druska, kai kurie gyventojai ją perka savo lėšomis ir taip ginasi nuo oro ir aplinkos užterštumo dulkelėmis.

Bačkininkų, Antakalnio, Pakuonio gyventojai prašė įrengti daugiau šviestuvų, vienur meras neįžvelgė jų poreikio, kitur žadėjo pasidomėti, kokios yra galimybės.

Buvo prašymų, kurie susirinkime keliami kasmet, o pažadai nevirsta konkrečiais darbais. Viena iš nepajudinamų problemų – buvusio Ašmintos darželio, iš kurio likusios griuvėnys – nugriovimas ir aplinkos sutvarkymas. Pastatas turi savininką, likę neišspręstų teisinių klausimų. Seniūnaitė prašė seniūno pagalbos – nušienauti parko teritoriją, išgenėti senus, drevėtus medžius. Keltas klausimas ir dėl parko atkūrimo, sporto aikštelės prie daugiafunkcio centro sutvarkymo. Vaikų gyvenvietėje yra, jie mieliai renkasi pažaišti, bet aikštelė apleista ir reikalinga atnaujinimo. Meras pritarė, kad klausimai išties svarbūs, todėl juos reikia neatidėliotinai spręsti.

Seniūnas A. Keturakis užvedė kalbą apie beveik nenaudojamą Vangų karjerą, jis galėtų būti reaktivuotas, paverstas rekreacine poilsio zona, visgi, kaip pastebėjo meras, jį eksploatavusi įmonė yra restruktūrizuojama, todėl jos vadovai nerodo iniciatyvos tuo užsiimti.

Darbų daugiau, nei skiriama lėšų

Savo ataskaitoje seniūnas A. Keturakis minėjo aplinkos tvarkymo darbus, kurie buvo atlikti Pakuonio miestelyje, kapinėse, Ašmintos parke, Pašventupio piliakalnyje. Pernai įrengtas apšvietimas Pakuonio miestelio dalyje Pievų g. ir Aušros g., Žaliojoje g. Jo teigimu, 2023 m. seniūnija panaudojo 3585 Eur asfaltbetonio dangos duobių užtaisymui, 33 295 Eur gatvių/kelių su žvyro dangą priežiūrai, 1065 Eur – pakelių šienavimui, 5000 Eur – gatvių ir kelių kadastriniams matavimams, 1326 Eur – sniego valymui. Tai – nedidelės sumos, kai kuriems suplanuotiems darbams jų trūksta. Esant poreikiui, meras žadėjo lėšų skirti papildomai.

Kvietė padėti išsaugoti mokyklą

Kultūrinis ir bendruomeninis gyvenimas seniūnijoje pakankamai aktyvus, organizuojama nemažai renginių, įgyvendinti keli projektai. Seniūnija labiausiai neapsaugotoms šeimoms ir asmenims organizuoja socialinę paramą. Viena, kas neramina, tai gyventojų pasiskirstymas pagal amžiaus grupes. Seniūnijoje gyvena 372 asmenys, kurių amžius 25 – 45 metai, tai pats palankiausias metas gimdyti ir auginti vaikus. Deja, vaikų kasmet gimsta vis mažiau, 2021 m. registruota 11, o 2023 m. – 8 naujagimiai. (Palyginimui: kiekvienais metais miršta vidutiniškai po 25 gyventojus). Iki 7 metų amžiaus priskaičiuojami 62 vaikai, 7 – 16 metų amžiaus grupėje jų yra 125.

Pakuonio pagrindinės mokyklos direktorė **Audronė Vaicekauskienė** nebe reikalo kreipėsi į jaunus seniūnijos šeimams, prašydama prisidėti prie demografinės situacijos gerinimo, sugražinti kitur besimokančius vietinius vaikus ir tokiu būdu išsaugoti gražiai sutvarkytą, jaukią miestelio pagrindinę mokyklą.

Dalė Lazauskienė

Ačiū už Jūsų gerumą

Skaudi mirtis išplėšė iš mūsų šeimos mylimą vyrą, tėvelį Petrą Kubilių. Jūs, mielieji, buvote šalia – kas gėlės žiedu, stiprybės palinkėjimu ar malda pagerbėte mums brangaus žmogaus atminimą ir padėjote mums tai išgyventi. Kiekvienas jūsų žodis, apkabinimas, rankos paspaudimas, moralinė ir materialinė parama, buvimas šalia guodė ir ramino mūsų širdis bei suteikė jėgų išgyvenant šią skaudžią netektį.

Nuoširdžiai dėkojame giminėms, draugams, kaimynams, UAB „Amžinasis aukuras“ darbuotojams, giesmininkams, Prienų bažnyčios klebonui Vaidotui Labašauskui ir visiems visiems, padėjusiems palydėti mūsų Petrelį į Amžinojo poilsio vietą Prienų kapinėse.

Už visą rūpestį gydymo laikotarpiu esame ypač dėkingi Prienų ligininės Priėmimo, Vidaus ligų, Reanimacijos skyrių gydytojams, slaugytojoms už jų dėmesį, kantrybę, profesionalų ir nuoširdų darbą, bendravimą, teikiant mums medicininę pagalbą.

Ačiū Jums, mielieji.

Dėkoja žmona ir sūnūs

Pensijos didėja greičiau nei planuota

Socialinės apsaugos ir darbo ministerija (SADM) skaičiuoja, jog jau 2027 m. vidutinė senatvės pensija sudarys 54 proc. vidutinio šalies darbo užmokesčio, o vidutinė senatvės pensija su būtinuoju stažu – 58 proc. vidutinio šalies darbo užmokesčio „į rankas“. SADM duomenimis, remiantis Finansų ministerijos ekonominės raidos prognoze ir „Sodros“ duomenimis, rodo, kad ir vidutinė senatvės pensija, ir vidutinė senatvės pensija su būtinuoju stažu per pastaruosius ketverius metus išaugo 59 proc. Vidutinė senatvės pensija pusę vidutinės algos pasieks per porą metų, nors planuota rodiklį pasiekti 2030 m.

Vyriausybė yra išpareigojusi iki 2030 m. pasiekti, kad vidutinė senatvės pensija sudarytų 50 proc. vidutinio darbo užmokesčio „į rankas“. Nustatytas papildomas individualios pensijų dalies indeksavimas užtikrina nuoseklų artėjimą tikslo link.

Ministerija skaičiuoja, jog šiemet vidutinės senatvės pensijos gavėjų pajamos augs beveik 700 eurų per metus, nes vidutinė senatvės pensija didėjo beveik 11 proc., arba 58 eurai, t. y. nuo 538 eurų iki 596 eurų. Gaunančiųjų vidutinę senatvės pensiją turint būtinąjį stažą pajamos 2024-aisiais padidės daugiau nei 750 eurų per metus. Vidutiniškai pensija su būtinuoju stažu šiemet auga apie 11 proc. arba 63 eurai – nuo 574 iki 637 eurų.

Pensininkų organizacijos ir institucinis bendradarbiavimas

Pirmadienį Lietuvos mokslų akademija ir Nacionalinė trečiojo amžiaus universitetų asociacija pasirašė bendradarbiavimo sutartį mokslinėje, kultūrinėje ir edukacinėje srityse. Bus bendradarbiaujama vykdant mokslo žinių sklaidos, kultūrinius ir meno projektus bei programas, organizuojant bendras pasikaitas, edukacines programas, dalykinius susitikimus, kultūrinius bei meno renginius.

Praėjusį penktadienį atsinaujinusi Vyresnio amžiaus žmonių reikalų taryba veiklą pradėjo su nauju vadovu – tarybos pirmininku tapo Pranas Ulozas, Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių bendrijos tarybos pirmininkas. 2022 m. atsinaujinusi ir atstovaujama organizacijų ir institucijų ratą išplėtusi Vyresnio amžiaus žmonių reikalų taryba svariai prisideda prie vyresnio amžiaus žmonių politikos formavimo ir įgyvendinimo, platesnio ir nuoseklesnio bei kokybiškesnio vyresnio amžiaus žmonių aktualių klausimų sprendimo.

Parengta pagal SADM informaciją

Prisiminimų žvyrkelis: trys istorijos

(Atkelta iš 4 p.)

laisvadienių ir puoselėdamas sodybą, kurioje užaugau.

Gyvenimas tėčio sukurtoje sodyboje buvo nepaprastas – nuo pat vaikystės aš labai myliu gamtą. Kiekvieną kartą, pasiklydusi gyvenime, patyrusi nesėkmę, aš randu paguodą čia, namuose. Tėtis man sukūrė rojų, be kurio negalėčiau gyventi. Kiekvieną dieną, atradusi laisvą valandėlę, išeinu į netoliese esantį mišką. Rankoje nešiuosi rašiklį, užrašų knygutę. Ieškau netoliese riogsinčio kelmo, nuvirtusio medžio ir atsėdau ant jo. Stebiu aplinką, laikiu miško gyvūnelių ir rašau. Rašau eilėraščius, mažus tekstukus – bet ką, kas ateina į galvą, būnant gamtos apsuptyje. Retkarčiais prabėga tolimoje stirna, į medį įliuoksi voverė, o vasarą – dainuoja visas choras spalvingų paukščių. Tokiomis akimirkomis galvoju, kaip man pasisekė gyventi būtent čia.

Vieną saulėtą rugpjūčio dieną Juozas išsiruošė su kumelės trauciamu grėbliu rinkti šieno. Kumelė pasibaidžiusi pradėjo lėkti, o senelis vis dar stovėjo ant grėblio. Mindaugas, mano tėtė, pamatęs nelaimę, metė visus savo darbus ir pribėgo padėti. Tačiau jam nepavyko ir vienas ratas jį pervaziavo. Kumelė pabėgęjusi tolėliau atsitrenkė į medį, traukiamas grėblys subyrėjo į šipulius ir per stebuklą senelis išgyveno, o Mindaugas turėjo ilgus mėnesius gydytis. Mano tėtis net nesuabejojęs puolė padėti ir rizikavo gyvybe – meilė tėčiui jam suteikė didelę drąsą.

Vieną žiemos pavakarį senelis darbavosi ūkyje, pašėrė tvarte karves, kumelę ir kitus galvijus, nunešė esti šuniukams. Grįždamas namo Juozas paslydo ant ledo ir parkrito, stipriai susitrenkė koją. Jis neįstengė atsistoti, teko laukti pagalbos šaltyje. Laimei, po valandos grįžom mužu su tėte ir radome senelį gulintį sniege. Mano tėtis nuvežė sušalusį senelį į ligoninę ir visą naktį jis negrįžo – globojo savąjį tėtį.

Būdamas dar visai maža, dažnai mėgdavau tyrinėti aplinkinį pasaulį. Lipdavau ten, kur tik mano mažos kojytės ir rankytės pasiekdavo. Nubėgusi nuo tėvų, lipdavau į didelę vyšnią kieme su žemomis šakomis, kad paragaučiau raudonių, saldžių uogų, pamatyčiau žvirblius, zylutes, ir nuostabią žalią panoramą, kuri atsiveria užlipus į pačią viršūnę. Pasi-mėgavusi vaizdais susidurdavau su nemaža problema – kaipgi nulipti žemyn? Netrukus atskubėdavo susirūpinusių veidu tėvelis, kuris visada mane iškeldavo, nesakęs nei vieno priekaištingo žodžio, kadangi suprato, kiek daug man tai reikė. Kad ir kur užlipdavau – į medį, ant pavėsinių stogo, tvoros ar traktoriaus sėdynės, jis, kaip pasakos herojus, mane visuomet išgelbėdavo. Žinojau, kad, kol jis yra netoliese, aš galėjau nebijoti nieko, nes pasitikėjau savo tėčiu labai stipriai.

Augdama labai daug išmokau iš tėčio – kaip išvirti skania, sočią sriubą, kaip tinkamai daržely pasodinti gėles, kad jos žydėtų ir augtų, kaip

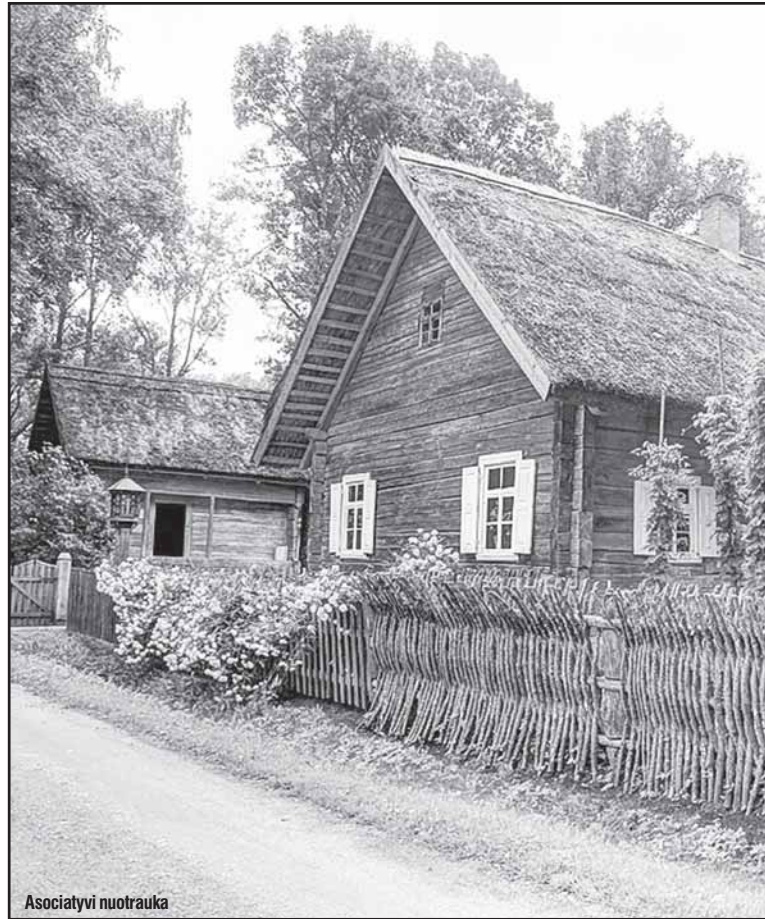
žvejoti ir iškepti karosus. Dažnai, kai jis važiuodavo pagirdyti, perrišti galvijų į laukus, aš įsitaisydavau šalia ir mes kartu važiuodavome. Buvo dažniausiai 6 ryto, vasarą saulė jau buvo patekėjusi ir dangus nusidažęs spalvomis. Griūdavau į aukštą žolę ir stebėdavau plaukiančius debesis, skrendančius paukščius, dūzgiančius vabzdžius. Mėgdavau įsivaizduoti, kad esu tyrinėtoja ir turiu savo televizijos šou, kurioje pasakojau, ką mačiau šiuose laukuose. Kadangi buvau dar visai maža mergytė, man viskas buvo įdomu ir nepaprasta, tad tokios kelionės buvo tarytum pasibuvimas pasakoje. Neretai šiltą vasaros rytą pradėdavo lyti ir aš šokdavau, bėgiodavau, nebijodama sušlapti. Taip pat gaudydavau žiogas ir varles, apsimėsdavau, kad jie mano draugai, retai juos parsinešdavau namo. Būti vyriausiai šeimoje ne visuomet buvo lengva, dažnai teko padėti tėvams, rūpintis jaunesnėmis sesėmis ir prisiimti atsakomybę už jų iškrėstas išdaigas. Tačiau tėtis kiekvieną kartą užstodavo mane, pagirdavo už darbus (gėlių sodinimą, maisto gaminimą, namų, sodo tvarkymą), nes plušėdavau ištisias dienas, kiekvieną kartą atnešdavo man pakelį vanilinių ledų. Žinojau, kad jis vertina ir myli mane.

Trečia istorija

Vincentas buvo mano senelio brolis. Jaunuolis Vincentas – niekuo neišsiskiriantis mažo kaimelio gyventojas. Vis dėlto jo nugyventas gyvenimas yra iškalbingesnis už gražiausius pasaulio kalbininkų žodžius. Apie Vincentą man papasakojo mano tėtis, nes jį labai daug metų globojo, o mano tėčiui dar plačiau papasakojo mano senelis – Vincento brolis.

Vincentas nugyveno 90 metų. Jis gimė 1925 m. birželio 13 dieną, buvo trečias vaikas šeimoje. Mano proseneliai labai dėižaugėsi: vaikas buvo sveikas, guvus. Būdamas vos 8 metų išeidavo piemenauti, tarnauti pas ūkininkus, kadangi šeima didelė ir gyveno gana vargingai, tekdavo išleisti vaikus į darbą. Vincentas baigė pradžios mokyklą, mokėjo skaityti ir rašyti, buvo visur giriamas už darbštumą, pareiškumą, ramų būdą. Jis visur buvo savanoris, norėjo padėti kiekvienam draugui, klasiokui. Visi jį kviesdavo į svečius, norėjo jo kompanijos, žinojo, koks geras Vincentas buvo, kad niekada neatsisakys išiesti pagalbos rankos. Pamatęs bet kokią neteisę (skriaudžiamą vaiką mokykloje), jis pats pirmas puls padėti, nepaisydamas, kad gali nukentėti pats. Jis buvo pavyzdys visai mokyklai ir visuomenei. Niekam net mintis į galvą nebuvo atėjusi, koks žiaurus likimas laukia tokio pavyzdingo berniuko.

Atėjus sovietams, Vincentas jau buvo jaunuolis. Kai baigėsi karas, buvo pašauktas į sovietų armiją, niekas nenumano, kaip sugebėjo iš jos pabėgti. Kurį laiką jis, žinoma, buvo ieškomas, slapstėsi miškuose, viename iš jų išsikasė bunkerį, po tėvų

Asociatyvi nuotrauka

namais taip pat pasidarė slėptuvė. Taip jis ir slapstėsi keletą metų, nebendravo su niekuo, išskyrus savo šeimą – prarado savo draugus, kadangi jie nežinojo, kas gi atsitiko Vincentui? Ar jam viskas gerai? Kodėl jis jiems nieko nepranešė ir tiesiog pradingo?

Man senelis, Vincento brolis, pasakojo: iš tėvų pasiėmęs kastuvą, kirvį, išsikasa bunkerį. Jaunuolis plušėjo dieną naktį, nepaisydamas kruvinų rankų, nuovargio. Bunkeryje Vincentas susikalė iš nukirstų medžių lovą, pasitiesė mamos pasiūtą lininę antklodę, kad bent šiek tiek primintų gimtuosius namus, o žiemą turėdavo nemažai suplyšusių maišų, kurie jau netiko kaupti gyvulių pašarams. Bunkerio durys tebuvo sukaltos lentos. Vietoj stalo jis turėjo seną samanomis apaugusią statinę, prie kurios valgydavo sėdėdamas ant žemės. Maisto pasiimti iš tėvų atėdavo naktį, stengdamasis grįžti namo vis kitokiu keliu, kad neliktų žymių. Taip Vincentas ir nugyveno kelerius metus. 1950 m. balandžio 8 d. mano senelis (Vincento brolis) buvo pašauktas į sovietų armiją ir Vincentą paliko ramybėje.

Vincentas vėl grįžo namo. Jis buvo visų labai mėgstamas, linksmas, bendraujantis, turėjo daug draugų, merginą, su kuria planavo vestuves, visi apie jį atsiliepė tik geru žodžiu.

Tačiau likimas Vincentui vėlgi iškrėtė piktą pokštą. 1952-ųjų vėlus vasaros vakaras. Vincentas vaikštinėjosi po kaimelį netoli namų. Danguje vos vos matyti žvaigždžių lopinėliai, šiek tiek paslėptų tankaus rūko, plaukė juodi it smala debesis, o žaliai pasipuošusios medžių šakos braškėjo talžomos vėjo ir atrodė tarytum kažkieno rankos bando pasiekti tuos baugius debesis. Vincentas vaikštinėjo žinodamas, kad bent laikinai gali atsikvėpti. Tačiau visai netikėtai jį užpuolė gauja sovietmečio

vyrų – sumušė ir numetė į griovį. Kalbėjo, kad galbūt tai buvo kerštas, nes jis sugebėjo pabėgti iš sovietų armijos, galbūt, kad slapstėsi ir nepakluso sovietų valdžiai. Niekas taip ir neįrodė. Laimingo atsitiktinumo dėka jis buvo surastas: pro šalį ėjo pažįstami žmonės ir rado leisgyvį, tuomet pargabeno jį pas tėvus. Jam buvo 27 metai.

Nors laikui bėgant Vincento kūno žaizdos išgijo, dvasinės – ne. Jis galbūt dėl sumušimo, baimės būti sugautam pasikeitė: visiškai užsisklendė. Po kelių savaičių jis niekam nieko nepranešęs grįžo gyventi į mišką, į bunkerį. Jis vis grįždavo į tėvų namus pasiimti valgyti, tai darydavo tik naktį, kad jo niekas nepamatytų – kopėčiomis užlipdavo į antrą aukštą. Vieną naktį, pasiimdamas sau maisto, netyčiomis uždegė namus, nes pasišviesdavo žvake arba degtuku. Visi išsigelbėjo, tačiau namas sudegė. Aišku, tai atsitiko netyčia, bet gaisras vėl pakeitė senelio brolio gyvenimą: jį miške sugavo ir be jokio diagnozių uždarė psichiatrijos ligoninėje. Tėn jis išbuvo daugiau nei metus. Per metus laiko geri žmonės padėjo tėvams atstatyti sudegusius namus.

Grįžęs iš kariuomenės Juozas, mano senelis, iškart puolė ieškoti savo brolio. Radęs brolį ligoninėje, labai apsidžiaugė. Vincentas su ašaromis akyse maldavo brolio: „Parsivežk mane į namus, aš tikrai niekada niekam blogo nepadarysiu, tik tu mane parvežk namo“. Namie jis beveik nebendravo su tėvais ir broliais, turėjo mažą kambarėlį, kuriame tilpo lova, spinta. Jis padėdavo tėvams ūkyje, tačiau griežtai atsisakė su kuo nors bendrauti, išskyrus žmones, kurie juo rūpinosi.

Po kelių mėnesių Vincentas niekam nepasakęs vėl grįžo į savo bunkerį miške. Miške gyveno vienui vienas, kol vėlgi atsidūrė savo tėvų

namuose. Likusius savo 62 metus (mirė 2015 m.) Vincentas iš savo kiemo niekur nebuvo išėjęs, nors buvo labai stipriai įkalbinėjamas. Vincentas neturėjo televizoriaus, radijo, bet visuomet sugebėjo susigaudyti šventėse, laike. Kai jam reikėjo darytis nuotrauką pasui, fotografė turėjo atvažiuoti į namus, nes jis atsisakė išvažiuoti.

Paskutinius gyvenimo mėnesius Vincentą slaugė mano tėtis – jo brolio sūnus. Vincentas juos praleido gulėdamas lovoje ir pro langą stebėdavo dangų, kažką mąstydamas. Galbūt jis gailėjosi, kad šitaip užsidarė, kad prarado visus savo draugus ir netgi sužadėtinę. Galbūt jis nujautė artėjančią mirtį ir laukė, kada jį išlaisvins iš gyvenimo neteisų. Galbūt jis galvojo: ar buvo įmanoma išvengti tokio likimo, ką jis galėjo padaryti kitaip? O galbūt jis tiesiog grožėjosi plaukiančiais debesimis, paskutiniaisiais vaizdiniais prieš iškeliavimą Anapilin.

Vieniems jis atrodė keistas, kitiems – paslaptingas, o dar kitiems – baugokas. Per savo 18 gyvenimo metų Vincentą esu mačiusi vieną kartą savo namų tarpduryje. Iš pat pradžių šiek tiek nusigandau – buvau tik girdėjusi tėčio istorijas apie šį žmogų, tačiau nesitikėjau pamatyti jo gyvai. Žilas senelis su ilga barzda – tarsi mistinis veikėjas iš pasakos, verčiantis susimąstyti, kas gi jam nutiko? Kas gi galėjo žmogų taip palaužti, nutempti į vienatvę? Kodėl gyvenimas iškrečia tokias suktas išdaigas? Jis man buvo ir vis dar yra vienas didžiausių gyvenimo galvosūkių, įrodymas, koks iš tikrųjų yra nenuspėjamas gyvenimas. Niekada negali žinoti, kas gali nutikti, todėl reikia vertinti viską, ką turi.

Už gyvenimo stiklo į mane žvelgia nakties žvilgsnis ir kviečia ateiti laukan. Tiesia ranką manęs link, nori paglostyt mano plaukus, nori atsakyti į visus mano klausimus, nori nuvesti į auksinius meilės laukus. Gal tai tik mano atspindys, mano pačios ramus žvilgsnis, mano žėrinčios akys? Gal aš esu tas nakties žvilgsnis, norintis suprasti ir įminti paslaptis?

Dauguma sako, kad į praeitį grįžti nereikėtų – geriau žiūrėti tik į priekį, nes praeitis kelia neigiamus jausmus. Tačiau man prisiminimai yra kūrybos šaltinis: jie teikia stiprybę eiti pirmyn, atsiminti, koks gyvenimas gali būti skaudus, bet kartu įvairus ir gražus. Prisiminimuose net ir mirę žmonės yra gyvi, lyg niekada ir nebūtų prarasti. Nors prisiminimai gali labai greitai ir lengvai išblukti, kai kurie gyvenimai privalo būti išsaugoti. Galbūt, jie įkvėps kitus, jų kūrybą, įrodys gyvenimo trapumą, privers susimąstyti. Beveik visi prisiminimai veikia mūsų ateitį ir dabartį, mūsų asmenybę, mūsų hobius, mūsų brandą. Jie turėtų būti saugomi ne mažiau nei brangakmeniai ar auksas.

Gyvenimas, tarytum neįgytas žvyrkelis, pilnas įvairausio dydžio akmenėlių, kurie simbolizuoja brangius prisiminimus, nesvarbu, blogi jie ar geri, ir niekuomet negalėsi išpėti, kada įkrisi į duobę – ar išvis iš jos išsikapsytysi? Galbūt prisiminimai išties tau pagalbos ranką, užuot nugramzdinę dugnan?

Mintys balsu

Gandras sugrįžo

Nugalėjęs vėtras, tolius ir karo pavojus, į namus sugrįžo gandras. Ar tas pats ar kitas, Ar pernykštis „Pramaniukas“?!

Kieme, greta viens prie kito, du lizdai, Kurį parvykėlis pasirinks? Ar seną smilgų ir šakelių sulipdytą, Ar naują, ant stulpo metalo strypo?!

Senas išbandytas – du gandriukai užaugyti Juos šildė rytinis saulės spindulys, Prausė ir gavinio vakarų vėjelis, Vabzdžių pieva ir Dūmės upelis maitino.

Rado namus, draugės ieškos, lizdelį remontuos, Atgis sodyba ir laukai Gandrai kieme kleketuos, Aidas sklīs plačiai...

Gervių vilionės

Gervės braidė po pievą, Šalti rasos perlai prausė, Ryto saulės spindulys šluostė Ilgas, laibas kojas.

Gervė soka meilės šoki: Didingus sparnus išskleidusi Pakilo į orą, kita liko stebėtoja Po to jos pasikeitė...

Kokia šokio spalvų gama, koks grožis! Lyg dieviška simfonija Jų aidų aidą laukai nešiojo Ant balto žirgo pavasaris atjojo...

Žemė ir dangus paniro į sapnus Po žvaigždėtu dangumi Naktį šilta ir gera Varžės diena ir naktis Kuri ilgesnė, sprendė – Mėnulio pilnatis

Aldona Genovaitė Mažuolienė

„Atrasti naujų skonių, įsigyti laikui nepavaldžių daiktų...“

Kaštonų žiedų žvakės, žydinčios alyvos, pamažu baigiantys nužydėti sodai, balsingosios gegutės kukavimas – tai gražūs gegužės mėnesio ženklai prieš Sekmines. O ir turguje šiam laikui daug ženklių galima buvo surasti. Antai jau pražydę pinavijų žiedai, kuriuos už simbolinę kainą siūlė augintoja, daugybė gėlių žiedų – begonijos, serenčiai, surfinijos, pelargonijos – vazonėliuose, svyrančios, spalvų mišrai ar vienodos spalvos žiedais, daigų taip pat gausus pasirinkimas ir gėlių, ir prieskoninių žolynų, žinoma, agurkų, kopūstų, paprikų, pomidorų sodinimui ir į lauką. Pirkėjų eilutės driekėsi prie jų. Pomidorų daigas kainavo 1–1,2 euro, agurkų – 1–1,5 euro.

Šviežio medaus galima skanauti. Už kilogramą batininkai prašė šešių eurų. Naujų skonių pasigedo jaunimas turguje. Nors buvo pirke bulvių iš rūsio, nes įsitikinę, kad iš ūkininkų pirktų skonis bus geresnis nei atvežtinių iš Kipro. Jauna prieniškių pora pasigedo alyvuogių, kad būtų galima pasirinkti įvairių skonių. Taip pat skanių bandelių. „Būtų smagu, kad čia, vietoj, kažkas keptų, iš karto karštų pirktime. Prekybos centruose yra, bet norisi panašiu kaip baba keptavo“, – šypsosi ir žadėjo užsukti dažniau. Kitas būrelis, drauge atvykusių kaimynų, iškart ėjo kažko ieškoti ten, kur buvo prekiaujama įvairiais atvežtiniais daiktais, sendaikčiais, drabužiais, avalyne, rankinėmis, rankinukais, apatiniu trikotažu, papuošalais. „Labai gerai, kad Prienu turguje galima surasti ir įsigyti laikui nepavaldžių daiktų“, – pasidžiaugė. Maisto prekių pirkėjai išties turėjo iš ko pasirinkti.

Litras pieno kainavo eurą, kilogramas sviesto – 12 eurų, litras grietinės – 5–6 eurus, varškės – 4–5 eurus, lydyto sviesto kilogramas – 18 eurų, o varškės sūrio kilogramas – 5–6 eurus. Už dešimtį vištos kiaušinių keliose vietose prašė 2–2,50 euro.

Iš uogų perkamiausias braškės, tačiau pirko ir saldzias trešnes, kurių kilogramas kainavo 5,99 euro.

Žuvies mėgėjai rinkosi pagal poreikius. Kilogramas

Visada su šypsena, geru žodžiu pirkėjus sutinka ir palydi ilgametės turgaus prekeivės, išsaugojusios draugystę ir gyvenime, Danguolė ir Rasa.

lašišos gabaliukų šalto rūkymo kainavo 11,90 euro, silkės filė sauso sūdymo – 6,90 euro, šalto ir karšto rūkymo skumbrės – 7,90 euro, krevečių džiovėsiuose – 6,90 euro, tuno filė – 19,90 euro, sauso šaldymo šamo filė – 6,90 euro, skorpionžuvės filė – 5,50 euro, jūros lydekos (heko) – 4,50 euro, lašišos steiko – 10,90 euro, hokio filė sauso šaldymo – 8 eurus, ešerio kepsneliai džiovėsiuose – 6,90 euro, kilogramas šviežių krevečių – 5,90 euro, riebios silpno sūdymo norvegiškos silkės su galva – 4,90 euro, karališkų krevečių – 7,90 euro.

Kaip įprastai, kai lauke karštoka, pirkėjai daugiau perka lašinukų, rinkučių, skilandžio, visko, kas skanu valgyti išskylant gamtoje ar pasiimti užkandžių tiesiog pasivažinėjant su dviračiais tolimesnę atstumą. Prie gardžių lašinukų rinkosi ir skanių agurkėlių, pomidorų, ridikėlių, salotų – pagal skonį. Daug gyvybės gyvuliukų turguje. Kiek ilgiau miegoję, apie vienuoliktą atvykusieji turgun, kai ko jau galėjo ir nerasti. Mat, kaip patikino paukščių augintojai, atvykę nuo šeštos valandos ryto, kad kito šeštadienio rytą jau kelsis ir jie dar anksčiau, nes atvykę surado daug prekeivių, matyt, kaip pajaukavo, „net negulusių“.

Tad tokie gi gražūs ilgi rytmečiai, gražūs turgūs, pilni šurmulio. Kad juos prastume, branginkime tas ilgas dienos akimirkas, nes netruks atskubėti ir Joninės...

Informuojame žemės sklypo kadastro Nr. 6923/0001:352, esančio Prienu r. sav., Šilavoto sen., Pakiauliškio k., savininko A. A. U. turto paveldėtojus ir žemės sklypo kad. Nr. 6923/0001:151, esančio Prienu r. sav., Šilavoto sen., Pakiauliškio k. savininką A. U., kad UAB „Netkada“ matininkas D. K., (kval. paž. Nr. 2M-M-100, 2024.06.07 10.30 val. vykdyt žemės sklypo kadastro Nr. 6923/0001:98, esančio Prienu r. sav., Šilavoto sen., Pakiauliškio k., ribų ženklinimo darbus.

Atlikti žemės sklypų suderinimą ar pateikti pastabas ir pasiūlymus raštu iki 2024-07-10, prašome kreiptis į UAB „Netkada“, adresu: Vytauto pr. 27-101, Kaunas, el. paštu donatas.kraniuskas@gmail.com arba telefonu +37067020552.

Informuojame, kad 2024 m. gegužės 27 d. 10,00 val. bus vykdomi žemės sklypo, kad. Nr. 6950/0006:242, esančio Prienu r. sav., Veiverių sen., Mažųjų Zariškių k., Riešuto g. 72, kadastriniai matavimai. Kviečiame gretimo sklypo, kad. Nr. 6950/0006:241, savininką L. Š. ar įgaliotus asmenis atvykti prie minėto sklypo 2024-05-27 d. 10,00 val. suderinti bendros sklypų ribos vietą. Dėl informacijos kreiptis UAB „Archimera“, Kapsų g. 77, Kaunas, el. paštu info@archimera.lt, tel. 8 618 75 059.

Nusikaltimai nelaimės

Eismo įvykis. Gegužės 17 d. apie 23 val. 25 min. Prienu r., Pakuonio mstl., neblavus (2,49 prom. alkoholio) vyras (gim. 1982 m.), neturėdamas teisės vairuoti, vairavo automobilį „Mazda Premacy“ (neatlikta privalomoji valstybinė techninė apžiūra, nedraustas civilinės atsakomybės privalomuoju draudimu), jo nesuvaldė ir nuvažiavo nuo kelio į griovį. Eismo įvykio metu nekentėjo kartu važiuavęs vyras (gim. 1996 m.), jis išvežtas į gydymo įstaigą.

Vagystės. Gegužės 18 d. apie 11 val. 5 min. Prienu r., Šilavoto sen.,

Ingavangio k., namuose, po nepažįstamos moters apsilankymo moteris (gim. 1941 m.), pasigedo jai priklausanti pinigė, kurioje buvo asmens tapatybės kortelė, banko kortelė ir 290 eurų. Pradėtas ikiteisminis tyrimas pagal LR BK 178 str.

Gegužės 19 d. į Alytaus apskr. VPK Prienu r. PK kreipėsi vyras (gim. 1999 m.), kad Prienu r., Veiverių sen., Skriaudžių k., nuo gegužės 18 d. 23 val. iki gegužės 19 d. ryto iš privataus gyvenamojo namo kiemo pavogtas jam priklausantis automobilis „Skoda Fabia“. Vėliau tądien automobilis rastas gretimame kaime. Įvykis tiriamas. Pradėtas ikiteisminis tyrimas pagal LR BK 178 str.

SIŪLO DARBA

Viešbučiui-restoranui Birstone reikalinga:

- * kambarinė-valytoja
 - * indų plovėja (-as);
 - * picų kepėja (-as).
- CV galima siųsti el. paštu: pusynebirstone@gmail.com
Tel. +370 687 53 756.

PERKA

Nekilnojamas turtas

Brangiai PERKAME MIŠKUS visoje

Lietuvoje. Atsiskaitome iš karto.

Tel. +370 699 29 992.

Gyvuliai, gyvūnai

Įmonė perka galvijus geromis kainomis. Tel. 8 613 79 515.

PERKA GALVIJUS

KARVES, TELYČIAS, BULIUS
PAGAL SKERDENAS ARBA GYVA SVORI.
SVERIA, MOKA IŠ KARTO, PAIMA PATYS.

Tel.: (8-614)93124

Įmonė brangiai perka mišką visoje Lietuvoje, vertina nemokamai, rengia miškotvarkos projektus, atsiskaito iš karto, apmoka visas išlaidas. Tel. 8 646 79 600.

ągaras

PERKA

KARVES, BULIUS, TELYČIAS

8 620 25 152,
8 800 08 801

ATSISKAITOME IŠ KARTO!

Pagal skerdeną ir gyvą svorį. Brangiai mėsinius

„Gyvenimo“ redakcijoje priimami skelbimai ir į Alytaus, Marijampolės ir Vilkaviškio miestų ir rajonų laikraščius.

PASLAUGOS

Pilnas pamatų įrengimas (nustumdymas, polių gręžimas, rostverkas, armatūros karkasai, apšiltinimas ir užpylimas). Tel. 8 620 85350.

DURYS – PER 3 DIENAS!

„ŽMONIŠKOMIS KAINOMIS“

Gaminu duris – ypatingai šiltas, saugias nuosaviems namams, ūkiniams pastatams ir rūsiams. **Dirbame ir žiemos metu.** Tel. 8 653 93 193.

Šalčio meistrai taiso: šaldytuvus, šaldiklius, skalbimo mašinas. Atliktam darbui suteikiama garantija. Tel. 8 622 02 208.

Betonavimo, mūrinimo ir griovimo darbai. Tvorų montavimas. Tel. 8 600 96 399.

VISI SANTECHNIKOS DARBAI: šildymo, vandentiekio, kanalizacijos, dujinių, vanduo-oras, kieto kuro katilinių įrengimas. Komplektuojame kokybiškas santechnikos medžiagas su nuolaidomis. Tel. 8 640 39 204.

Gaminame betoną, šulinio, kanalizacijos žiedus ir dangčius. Gelžbetoninė produkcija, metalo gaminiai, vežame žvyrą ir smėlį, krano paslaugos. Tel. +370 687 95 399.

Pjauname žolę. Medžių pjovimas, genėjimas aukštapjovė. Avarinių medžių pjovimas prie pastatų. Gyvatorių karpymas, formavimas. Pastatų griovimas. Tel. 8 670 18 048.

Dezinfekuojame, valome geriamo vandens šulinius. Tel. 8 612 60 250.

SIENŲ ŠILTINIMAS
užpildant oro tarpus
1m² kainą nuo 1,40 Eur. Tel. 8 675 7 73 23

PARDUODA

Kietas kuras

Parduoda pigiai sausas, žalias, skaldytas malkas, statybines medieną, ilgis iki 8 metrų. Tel.: 8 614 98 516, 8 699 48 191.

Parduodame džiovintas skaldytas beržo malkas. Tel. 8 614 97 744.

Parduoda MALKAS, supjautas kaladėlėmis, rąstukais. Skubiai, nemokamai pristato jums patogiu laiku. Tel. 8 672 51 171.

Parduodu sausas, kapotas malkas, laikomas po stogu, vežame ir mažais kiekiais. Išrašome sąskaitas. Tel. 8 648 61 061.

Gaminame ir parduodame malkas.

Skaldytas, kaladėm, rąstais. Beržo, juodalksnio ir kietmedžio malkos.

Perkant daugiau – geresnės kainos!

Užsakius telefonu atvežimas nemokamas! Tel. 8 635 82 808.

Nekilnojamas turtas

Parduodamas žemės ūkio paskirties 9,30 ha žemės sklypas, esantis Prienu r. sav. Pilotiškių kaime. Tel. +370 644 47 455.

Gyvuliai, gyvūnai

Parduoda Birstono seniūnijoje – šviežiapienę dviejų laktacijų karvę (per parą duoda 20 su viršum litrų pieno). Tel.: 8 612 32 309, 8 647 16 416.

Įvairios prekės

Nebrangiai atvežame sijotą kokybišką juodžemį, maišytą su kompostu. Vežamas kiekis – nuo 4 iki 10 kub.m. Tel. 8 609 66 753.

Parduodame lietuvišką kiaulių skerdieną, svilintą. Kaina – nuo 3,65 Eur/kg. Puselės svoris 50–60 kg, atvežame. **Parduodame** akmens anglį, medienos granules, beržo briketus, durpių briketus. Tel. 8 607 12 690.

Parduoda kviečius (centnerio kaina – 8 Eur.). Tel. 8 673 98 716.

Parduoda VW JETTA (2007 m., 1,9l, dyzelis, 77 kW, TA iki 2026 m. gegužės mėn., draudimas, tvarkinga, be rūdžių). Tel. 0 648 00 039.

„... Jau tavo pieva – mano atmintis“ (Just. Marcinkevičius)

Justino Marcinkevičiaus žodžio atlidai Važatkiemyje prasidėjo skambant Prienų „Žiburio“ gimnazijos choro, vadovaujamo Romos Ruočkienės, muzikiniu kūrinium. Vėliau gimnazistų choras atliko dar ne vieną dainą, sukurtą Justino Marcinkevičiaus žodžiais. O aidas tų žodžių neabejotinai atliepė Aukštybėse besišilncioms poeto bei jo žmonos Genutės sieloms. Jiedu tarytum buvo čia, toje poeto gimties žemėje, kur pastatytas paminklinis atminimo akmuo, šališkai kurio praėjusį šeštadienį Valės Petkevičienės lūpomis skambėjo: „O tėviške, laukų drugeli margas! Jau tavo pieva – mano atmintis“...

Gražiai ant pievos, kuri, anot poeto, „Motinos pilnoji“ susėdo ir pulkėlis į skaitymus užsukusių žygeivių, susirinko gausus poeto kūrybos mylėtojų būrys iš Prienų, Birštono, o ir svečių iš toliau.

„Mano tas Važatkiemis kaip Donelaičiui Tölminkiemis“, – citavo poetą rašytoja, ilgametė Maironio muziejaus direktorė, šiuos skaitymus vedusi ir pavadinusi gražiais Justino Marcinkevičiaus žodžio atlidais, **Aldona Ruseckaitė**. Jos atminties skrynelėse tų citatų – begalybė... „Mes esam išdidūs, esam laimingi, kad mūsų žemėje gimė didis Lietuvos klasikas, mūsų žemės pasididžiavimas“, – kalbėjo A. Ruseckaitė, primindama dar vieną labai prasmingą poeto pasakymą apie tai, kad žemę jis uždarė būdamas vaikas ir nešiojasi ją akyse.

Simboliška, kad keturioliktuosius Justino Marcinkevičiaus kūrybos skaitymus Važatkiemyje, skirtus 94-osioms poeto gimimo metinėms paminėti, atidarė Prienų rajono savivaldybės meras **Alvydas Vaicekuskas**. Sveikindamas visus lietuviško žodžio puose-

Seimo narys R.Šarknickas su Just. Marcinkevičiaus sese ir broliais.

lėtojus, talento gerbėjus, meras pasidžiaugė tuo, kad ši graži tradicija tęsiama, dėkojo visiems už bendrystę, jautų, nuoširdų artumą. Toks buvo ir pats mūsų poetas. „Labai įdomu buvo stebėti skaitytus – jų emocijas, įsijautimas, kartais nedrąsus balsas ar labiau užtikrintas žodis nuspalvino Justino Marcinkevičiaus kūrybą vis kitomis spalvomis“, – apie įspūdį klausant kūrybos kalbėjo A. Vaicekuskas.

O visi skaitytojai už dalyvavimą ir poeto kūrybinio palikimo puoselėjimą buvo apdovanoti savivaldybės mero atminimo dovana – naujausia Justino Marcinkevičiaus knyga „GYVENIME, KUOTU, PILKASIS, VARDU?“.

LR Seimo narys **Andrius Palionis** taip pat pasidžiaugė krašto, kuriam atstovauja, žmonėmis, aktyviai dalyvaujantais visuose kūrybiniuose projektuose, kurie pažymi Lietuvos valstybingumą, tautos tradicijas, išskirtinumą, išlikimą. Poeto žodžiais jis ragino: „Budėkime. Jeigu šiandieną esame čia, pasižadėkime dar kartą sau ir vieni kitiems, kad budėsime

Tėvynės ir gimtosios kalbos sargyboje. Niekas kitas už mus to nepadarys. Kalba – tai Tėvynė, Tėvynė – tai kalba“.

...O skaitytojai keitė vieni kitus. Jau-nimas buvo pasirinkęs daugiau lyriškesnius eilėraščius. Ir tai natūralu. Poeziją skaitė mokiniai iš Prienų „Revuonos“

pagrindinės mokyklos, „Ąžuolo“ progimnazijos, „Žiburio“ gimnazijos. Jų gretas papildė Birštono ir Prienų krašto kūrėjų klubo „Gabija“ nariai, kiti poeto kūrybos mylėtojai.

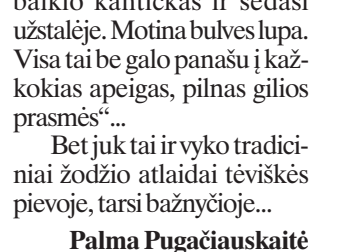
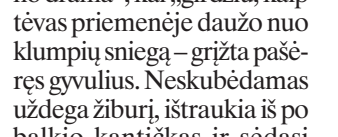
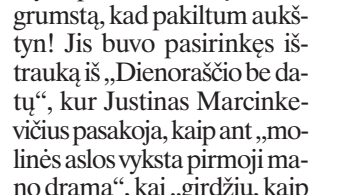
„Mes dar galim būti dideliais“, „sugrįžk iš mano atminties, iš seno atviruko“, „gyventi – tai nereikia turėti“, „meilė – kito dievo nėra. Jis nestato šventyklų“... – kiekvienas poeto žodis buvo be galo artimas, kartais atrodė lyg patį poetą girdėtum, jo ramų balsą, paprastai tariamą žodį su žvilgsniu į begalinius gyvenimo ir žemės tolius...

Visi susirinkusieji, pasak A. Ruseckaitės, Justino Marcinkevičiaus artimieji, kraujo giminės, Justino ir Genutės atminimą pagerbė tylos minute. „Tėbūna ta Jų šviesa didi“, – visiems, ir tiems, kurių čia nebuvo, palinkėjo skaitymų vedėja.

Įgaliota, kaip sakė savo marčios Jurgos, poeto kitos dukros Ramunės, anūkės Salomėjos, proanūkės Lukrecijos ir visų artimųjų, skaitymų dalyvių sveikino vilnietė, lituanistė **Živilė Bandorienė**.

Poeto brolis **Romas Marcinkevičius**, taręs padėkos žodį, užbaigė skaitymų popietę ir visus pakvietė dar pasibūti drauge.

Žiburiečiams užvedus poeto žodžiais dainą „Tai gražiai mane augino/Laukas, pieva, kelias, upė/tai gražiai iš jų išaugo vienas žodis – LIETUVA“, dainavo visas susirinkusiųjų choras, o ši daina skambėjo tarsi Važatkiemių himnas.

Gyvenimas

REDAKCIJOS ADRESAS:
Kauno g. 19 A, LT - 59147 Prienai.
El.paštas: info@gyvenimas.info

Leidžia UAB „GYVENIMAS“ (SL 066).
Laikraštis įkurtas 1946 m. gruodžio 7 d.

Redaktorė Ramutė Šimukauskaitė

Internetu skaitykite: www.gyvenimas.info, www.facebook.com/laikrastiogyvenimas

Redakcija: Redaktorė Ramutė Šimukauskaitė - VERSLAS, ŽEMĖS ŪKIS (60523, ramute@gyvenimas.info); SOCIALINĖS PROBLEMOS, ŠVIETIMAS, MEDICINA, TEISĖSAUGA, PASLAUGOS: Dalė Lazauskienė, redaktorės pavaduotoja (60014, dale@gyvenimas.info); APLINKOSAUGA, NEVYRIAUSYBINĖS ORGANIZACIJOS, KULTŪRA, SPORTAS: Rimantė Jančauskaitė, apžvalgininkė (60012, rimante@gyvenimas.info); KOREKTŪRA: Ona Ališauskienė (60015); BUHALTERIJA, SKELBIMAI: Ona Lodienė, Zina Lankevičienė (tel./faksas 60012, zina@gyvenimas.info); kompiuteriniai (maketav@gyvenimas.info). Mob. tel. 8 605 19 327.
Redakcijos nuomonė nebūtinai sutampa su laiškų autorių nuomonėmis. Už skelbimų turinį neatsakome.

Laikraštis išeina trečiadieniais ir šeštadieniais. Ofsetinė spauda. Apimtis – 2 spaudos lankai. Indeksas 67283. Tiražas: trečiadieniais – 1250 egz., šeštadieniais – 1650 egz. Rinko, maketavo UAB „Gyvenimas“.

Spaudė UAB „Alytaus spaustuvė“, Seirijų g. 17, tel. (8 315) 73786.

ALYTAUS SPAUSTUVĖ